Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (czwarta izba w składzie powiększonym)

z dnia 19 listopada 2025 r.*

Polityka gospodarcza i pieniężna – Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi – Dyrektywa 2013/36/UE – Rozporządzenie (UE) nr 1024/2013 – Szczególne zadania nadzorcze powierzone EBC – Ocena nabycia znacznych pakietów akcji – Sprzeciw wobec nabycia znacznego pakietu akcji – Prawo do bycia wysłuchanym – Pojęcie „znacznego pakietu akcji” – Dobra reputacja i kompetencje zawodowe potencjalnego nabywcy – Prawa chronione Kartą – Proporcjonalność

W sprawie T-366/23

YH, którą reprezentowali J. Lehnhardt, R. Hübner oraz A. Walter, adwokaci,

strona skarżąca,

przeciwko

Europejskiemu Bankowi Centralnemu (EBC), który reprezentowali E. Yoo, R. Bax oraz V. Hümpfner, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

SĄD (czwarta izba w składzie powiększonym),

w składzie podczas narady: R. da Silva Passos, prezes, N. Półtorak, I. Reine, T. Pynnä (sprawozdawczyni) i H. Cassagnabère, sędziowie,

sekretarz: A. Marghelis, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

uwzględniwszy pisemne pytania Sądu skierowane do skarżącej i EBC oraz ich odpowiedzi złożone w sekretariacie Sądu w dniu 6 grudnia 2024 r.,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 16 stycznia 2025 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

1 W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca, YH, wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego (EBC) z dnia 5 maja 2023 r. sprzeciwiającej się nabyciu przez nią znacznego pakietu akcji w spółce M.M. Warburg & Co (AG & Co.) KGaA (zwanej dalej „spółką docelową"), spółce M.M. Warburg & CO Hypothekenbank AG (zwanej dalej „spółką docelową Hyp") i spółce Marcard, Stein & Co AG (zwanej dalej „spółką docelową MS") (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją").

Okoliczności powstania sporu

2 Spółka docelowa jest tak zwaną „mniej istotną" instytucją kredytową, nadzorowaną bezpośrednio przez Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht (BaFin, federalny urząd nadzoru nad usługami finansowymi, Niemcy) oraz pośrednio przez EBC.

3 Spółka docelowa należy do rodziny męża skarżącej. W 2013 r. mąż skarżącej chciał dokonać przeniesienia swojego pakietu w kapitale spółki docelowej na swoje dzieci.

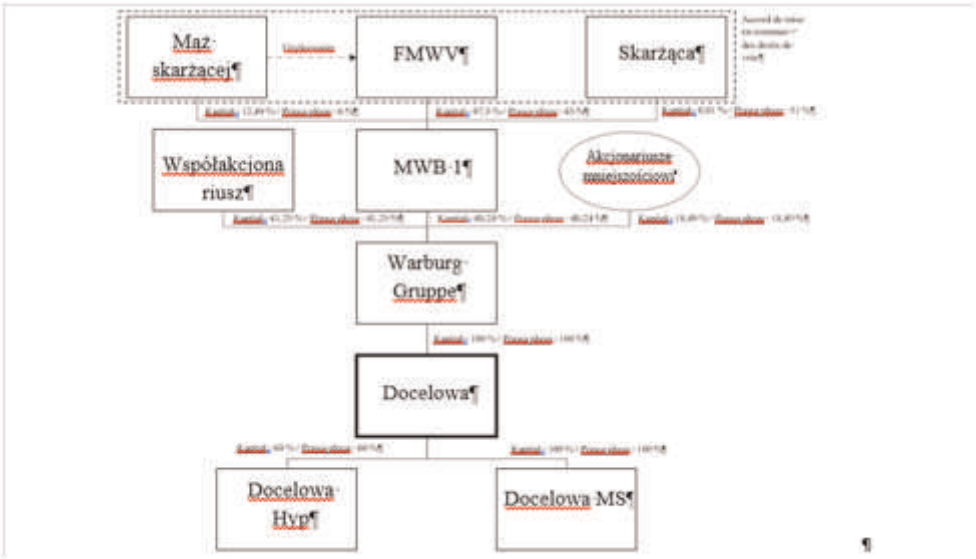
4 W tym celu mąż skarżącej przeniósł najpierw 87,5 % kapitału spółki 1. Max Warburg Beteiligungsgesellschaft mbH (zwanej dalej „MWB 1") na spółkę Familie Max Warburg Vermögensverwaltung KG (zwaną dalej „FMWV") na rzecz swoich dzieci. Zachował on pozostałe 12,5 % kapitału MWB 1, a w szczególności akcje uprzywilejowane dające mu 51 % praw głosu w MWB 1. FMWV i mąż skarżącej zobowiązali się do wykonywania przysługującego im prawa głosu w sposób jednolity (co nazywane jest dalej „porozumieniem w sprawie połączenia"), a mąż skarżącej dożywotnio korzysta z nieodpłatnego użytkowania pakietu przeniesionego na FMWV.

5 MWB 1 posiada 40,24 % kapitału holdingu finansowego grupy ostrożnościowej MMWarburg & CO, czyli spółki MMWarburg & CO Gruppe GmbH (zwanej dalej „Warburg Gruppe"). Warburg Gruppe należy również do innego akcjonariusza większościowego w 41,25 %, a także do siedmiu akcjonariuszy mniejszościowych, w tym do członków rodziny męża skarżącej.

6 Warburg Gruppe posiada z kolei 100 % kapitału spółki docelowej, która sama posiadała w chwili wydania zaskarżonej decyzji 100 % i 60 % kapitału, odpowiednio, spółki docelowej MS i spółki docelowej Hyp, które są również instytucjami kredytowymi. Spółka docelowa Hyp została zbyta w dniu 3 listopada 2022 r., które to zbycie stało się skuteczne z dniem 1 czerwca 2023 r.

7 MWB 1, za pośrednictwem Warburg Gruppe, posiadała zatem pośredni udział w spółce docelowej, spółce docelowej Hyp i spółce docelowej MS (zwanych dalej łącznie „spółkami docelowymi").

8 W drugiej kolejności skarżąca miała otrzymać uprzywilejowane akcje swojego męża i w ten sposób nabyć 0,01 % kapitału MWB 1 i 51 % praw głosu w tej spółce (co zwane jest dalej „planowanym nabyciem"). Miała ona również stać się stroną porozumienia w sprawie połączenia dotyczącego MWB 1. Jej mąż miał z kolei zachować 12,49 % kapitału MWB 1 i 6 % praw głosu w tej spółce, podczas gdy FMWV miała zachować w niej 87,5 % kapitału i 43 % pozostałych praw głosu. Strukturę planowanego nabycia przedstawiono w poniższym schemacie:

9 Realizacja tego drugiego etapu została odroczona z powodu dochodzenia prowadzonego przez organy niemieckie w sprawie transakcji giełdowych zwanych „com/ex" zawartych przez spółkę docelową w latach 2007–2011, podczas gdy mąż skarżącej był dyrektorem generalnym. Przy okazji postępowania w sprawie ponownej oceny prowadzonej przez BaFin w 2019 r. w kontekście zarzutów dotyczących oszustw podatkowych popełnionych przez męża skarżącej ze względu na wspomniane transakcje giełdowe „com/ex" MWB 1 uzgodniła z BaFinem, że jego prawa głosu w Warburg Gruppe będą wykonywane za pośrednictwem dwóch pełnomocników, którzy działają od lutego 2020 r.

10 W dniu 12 listopada 2021 r. skarżąca powiadomiła BaFin o planowanym nabyciu na podstawie przepisów mających zastosowanie w dziedzinie kontroli znacznych pakietów akcji. Powiadomienie to wpłynęło do BaFinu w dniu 16 listopada 2021 r.

11 W dniu 16 sierpnia 2022 r. BaFin potwierdził, że otrzymał powiadomienie o planowanym nabyciu.

12 W dniu 14 września 2022 r. BaFin zwrócił się o dodatkowe informacje na temat planowanego nabycia i zwrócił się do skarżącej o złożenie dwóch dodatkowych powiadomień dotyczących pośredniego objęcia przez nią pakietu akcji w spółce docelowej MS i spółce docelowej Hyp.

13 Skarżąca odpowiedziała na te wezwania w dniach 29 września i 14 października 2022 r. Dokonała ona również zgłoszenia dotyczącego spółki docelowej MS i spółki docelowej Hyp, odpowiednio, w dniach 12 grudnia 2022 r. i 19 stycznia 2023 r.

14 W dniu 27 stycznia 2023 r., aby móc uznać powiadomienie o planowanym nabyciu za kompletne, BaFin wysłał do skarżącej wiadomość elektroniczną, zwracając się do niej o przekazanie mu określonych dokumentów oraz o udzielenie odpowiedzi na dodatkowe pytania.

15 Wiadomością elektroniczną z dnia 1 lutego 2023 r. skarżąca odpowiedziała na wezwania, które BaFin sformułował w wiadomości elektronicznej z dnia 27 stycznia 2023 r., i przekazała żądane dokumenty, załączając je do wiadomości elektronicznej, wyjaśniając, że owa wiadomość została wysłana „z wyprzedzeniem pocztą elektroniczną". Skarżąca odpowiedziała również na te żądania w formie wiadomości elektronicznej.

16 W dniu 3 lutego 2023 r. BaFin otrzymał od skarżącej wiadomość zawierającą odpowiedź, o której mowa w pkt 15 powyżej.

17 W dniu 21 lutego 2023 r. BaFin potwierdził, że otrzymał informacje, dzięki którym powiadomienie stało się kompletne w dniu 3 lutego 2023 r. Poinformował on skarżącą, że okres oceny wynoszący 60 dni roboczych rozpoczął bieg w dniu 8 lutego 2023 r. i zakończy się w dniu 5 maja 2023 r.

18 W dniu 3 kwietnia 2023 r. skarżąca i jej doradcy spotkali się z przedstawicielami EBC, w tym z przewodniczącym Rady ds. Nadzoru, w celu omówienia trudności wynikających z planowanego nabycia.

19 W dniu 4 kwietnia 2023 r. BaFin zaproponował EBC, aby nie sprzeciwiał się planowanemu nabyciu.

20 W dniu 5 kwietnia 2023 r. skarżąca zaproponowała w wiadomości elektronicznej korzystanie z prawa głosu posiadanego przez MWB 1 w Warburg Gruppe wraz z jednym z dwóch pełnomocników przez okres jednego roku, aby rozwiać obawy wyrażone przez EBC na posiedzeniu w dniu 3 kwietnia 2023 r. W odpowiedzi na to pismo przewodniczący Rady ds. Nadzoru EBC poinformował skarżącą w dniu 12 kwietnia 2023 r., że wkrótce otrzyma projekt decyzji w sprawie sprzeciwu wobec planowanego nabycia.

21 W dniu 12 kwietnia 2023 r. EBC przekazał skarżącej projekt decyzji w sprawie sprzeciwu wobec planowanego nabycia ze względu na to, że nie spełniała ona wymogów prawnych dotyczących nabycia znacznego pakietu akcji w instytucji kredytowej. Skarżąca złożyła wniosek o przeprowadzenie kontroli akt sprawy oraz wniosek o przedłużenie terminu na przedstawienie uwag. W dniu 14 kwietnia 2023 r. EBC przychylił się do tych wniosków.

22 W dniu 21 kwietnia 2023 r. skarżąca przedstawiła uwagi na piśmie w przedmiocie tego projektu decyzji.

23 Wiadomością elektroniczną z dnia 5 maja 2023 r. EBC przekazał skarżącej zaskarżoną decyzję, potwierdzając co do istoty swój projekt decyzji, o którym mowa w pkt 21 powyżej. Po stwierdzeniu, że skarżąca nabyła za pośrednictwem MWB 1 znaczny pakiet akcji w spółce docelowej w wysokości 100 % praw głosu i 100 % kapitału, EBC wskazał powody, dla których uznał, że skarżąca nie spełnia kryteriów prawnych nabycia takiego znacznego pakietu akcji. Po pierwsze, EBC uznał, że skarżąca nie spełnia wymogu posiadania dobrej reputacji, uznając z jednej strony, że skarżąca pozostawała pod wpływem męża, uznanego przez instytucję za nieposiadającego dobrej reputacji, a z drugiej strony, że nie posiadała odpowiednich umiejętności zawodowych. Po drugie, EBC zauważył, że skarżąca nie miała dobrej kondycji finansowej

wymaganej do wniesienia funduszy własnych niezbędnych dla spółki docelowej. Po trzecie, EBC uznał w szczególności, że planowane nabycie nie pozwala na skuteczny nadzór ostrożnościowy nad spółką docelową.

24 W dniu 8 maja 2023 r., po wielokrotnych próbach nawiązania kontaktu przez EBC w dniu 5 maja 2023 r. w celu potwierdzenia przez doradcę skarżącej prawidłowego otrzymania zaskarżonej decyzji, doradca ten odpowiedział EBC, kwestionując ważność dokonanego doręczenia.

25 W wiadomości elektronicznej z dnia 12 maja 2023 r. skarżąca ponownie zakwestionowała ważność doręczenia zaskarżonej decyzji i zwróciła się o przekazanie jej noty odrębnej w sprawie oceny od uwag sformułowanych w przedmiocie projektu decyzji (zwanej dalej „odrębną notą w sprawie oceny"), o której mowa w zaskarżonej decyzji.

26 W dniu 15 maja 2023 r. EBC przekazał skarżącej odrębną notę w sprawie oceny.

Żądania stron

27 Skarżąca wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

– obciążenie EBC kosztami postępowania.

28 EBC wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi jako bezzasadnej;

– obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

29 Skarżąca podnosi siedem zarzutów, z których pierwszy dotyczy naruszenia zasad postępowania w sprawie oceny znacznych pakietów akcji, drugi – naruszenia prawa do bycia wysłuchanym i obowiązku uzasadnienia, trzeci – braku zbadania istotnych okoliczności faktycznych i naruszenia obowiązku wydania decyzji wyłącznie na wystarczająco solidnej podstawie faktycznej, czwarty – błędnej wykładni i błędnego zastosowania przez EBC pojęcia „znacznego pakietu akcji", piąty – błędnej wykładni i błędnego zastosowania przez EBC kryteriów oceny potencjalnego nabywcy, szósty – naruszenia Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą"), a siódmy – naruszenia zasady proporcjonalności.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia zasad procedury oceny znacznego pakietu akcji

30 Skarżąca podzieliła zarzut pierwszy na trzy części, z których pierwsza dotyczy braku potwierdzenia otrzymania powiadomienia o planowanym nabyciu, druga – braku doręczenia zaskarżonej decyzji, a trzecia – zakończenia okresu oceny.

W przedmiocie części pierwszej, opartej na braku potwierdzenia otrzymania powiadomienia o planowanym nabyciu

31 Skarżąca utrzymuje, że zgodnie z art. 22 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającej dyrektywę 2002/87/WE i uchylającej dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. 2013, L 176, s. 338, zwanej dalej „dyrektywą CRD IV") oraz § 2c ust. 1 zdanie dziewiąte Gesetz über das Kreditwese (Kreditwesengesetz, ustawy o sektorze kredytowym) w wersji opublikowanej w dniu 9 września 1998 r. (BGBl. 1998 I, s. 2776), zmienionej ustawą z dnia 22 lutego 2023 r. (BGBl. 2023 I Nr. 51 (zwanej dalej „KWG"), dokonującej transpozycji dyrektywy, BaFin i EBC powinny były potwierdzić otrzymanie powiadomienia o planowanym nabyciu w terminie dwóch dni roboczych, tj. do dnia 19 listopada 2021 r. W niniejszej sprawie BaFin pozwolił na upływ terminu ośmiu miesięcy zanim zwrócił się o dodatkowe informacje, potwierdzając otrzymanie kompletnego zgłoszenia dopiero w dniu 21 lutego 2023 r., z mocą wsteczną od dnia 8 lutego 2023 r.

32 Skarżąca utrzymuje, że termin dwóch dni roboczych powinien rozpocząć bieg od dnia powiadomienia o planowanym nabyciu, niezależnie od tego, czy powiadomienie jest kompletne, czy też nie. To kryterium kompletności nie znajduje się w art. 22 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy CRD IV, który odsyła jedynie do powiadomienia, o którym mowa w art. 22 ust. 1 tej dyrektywy, nie wymieniając wszystkich dokumentów wymaganych do celów oceny. Dyrektywa ta zakazuje ponadto państwom członkowskim formułowania w odniesieniu do powiadomienia bardziej restrykcyjnych wymogów niż te, które sama przewiduje. Tym samym to w ten sposób należy interpretować § 2c ust. 1 zdanie dziewiąte KWG, tak więc nie można wymagać, aby powiadomienie było kompletne, aby mógł rozpocząć bieg termin dwóch dni roboczych, co potwierdza pkt 9.2 wspólnych wytycznych Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB), Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EIOPA) i Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA) dotyczących oceny ostrożnościowej nabycia i zwiększenia znacznych pakietów akcji w podmiotach sektora finansowego, opublikowanych w dniu 20 grudnia 2016 r. (JC/GL/2016/01, zwanych dalej „wspólnymi wytycznymi").

33 Skarżąca uważa ponadto, że wykładnia ta jest spójna ze szczególnymi przepisami regulującymi wnioski o udzielenie dodatkowych informacji, które mają na celu zapobieżenie nieuzasadnionym opóźnieniom ze strony właściwych organów, przy przestrzeganiu zasady pewności prawa. Wykładnia ta miałaby chronić potencjalnych nabywców przed znacznymi opóźnieniami zgłoszonego planu nabycia, zgodnie z celami określonymi zarówno w dyrektywie CRD IV, jak i w rozporządzeniu EBC (UE) nr 468/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiającym ramy współpracy pomiędzy EBC a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach jednolitego mechanizmu nadzorczego (Dz.U. 2014, L 141, s. 1, zwanym dalej „rozporządzeniem ramowym JMN").

34 Skarżąca podnosi wreszcie, że skuteczności nadzoru ostrożnościowego nie podważa broniona przez nią wykładnia, ponieważ właściwe organy mogły sprzeciwić się nabyciu, jeżeli informacje dostarczone przez potencjalnego nabywcę były niekompletne. Taka wykładnia nie prowadziłaby również do większego obciążenia pracą właściwych organów. Skarżąca uważa, że jasne zasady dotyczące terminów ustanowione w ramach kontroli znacznych pakietów akcji powinny być przestrzegane przez właściwe organy, w przeciwnym bowiem razie organy te mogłyby

w nieskończoność odwlekać swoją decyzję. Skarżąca wnioskuje z tego, że powiadomienie należy uznać za kompletne w przypadku braku odpowiedzi ze strony właściwego organu w wyznaczonym terminie dwóch dni roboczych.

35 EBC kwestionuje argumenty skarżącej.

36 Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzającego EBC szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013, L 287, s. 63, zwanego dalej „rozporządzeniem JMN") w związku z art. 15 ust. 3 tego rozporządzenia i z art. 87 rozporządzenia ramowego JMN EBC jest wyłącznie właściwy do podjęcia decyzji o wydaniu zezwolenia na planowane nabycie po przeprowadzeniu procedury określonej w szczególności w art. 15 rozporządzenia JMN oraz w art. 85 i 86 rozporządzenia ramowego JMN (zob. podobnie wyrok z dnia 19 grudnia 2018 r., Berlusconi i Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, pkt 54).

37 Ponadto w ramach stosunków uregulowanych wedle zasady lojalnej współpracy na podstawie art. 6 ust. 2 rozporządzenia JMN rola organów krajowych polega, jak wynika z tego przepisu, z art. 15, ust. 1 i 2 tego rozporządzenia oraz z art. 85 i 86 rozporządzenia ramowego JMN, na rejestrowaniu wniosków o udzielenie zezwolenia i na wspomaganiu EBC, który jest jedynym podmiotem uprawnionym do podejmowania decyzji, w szczególności poprzez dostarczanie mu wszelkich informacji koniecznych do realizacji jego zadań, badanie owych wniosków, a następnie przekazanie EBC projektu decyzji, który nie jest dla niego wiążący (wyrok z dnia 19 grudnia 2018 r., Berlusconi i Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, pkt 55).

38 W konsekwencji to do sądu Unii Europejskiej należy, w ramach jego wyłącznej kompetencji do kontroli zgodności z prawem aktów Unii na podstawie art. 263 TFUE, orzeczenie w przedmiocie zgodności z prawem ostatecznej decyzji podjętej przez EBC i zbadanie w celu zapewnienia zainteresowanym skutecznej ochrony sądowej ewentualnych wad aktów przygotowawczych lub propozycji organów krajowych, które mogłyby wpłynąć na ważność tej decyzji końcowej (zob. podobnie wyrok z dnia 19 grudnia 2018 r., Berlusconi i Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, pkt 44).

39 Zgodnie z art. 22 ust. 1 dyrektywy CRD IV państwa członkowskie wymagają, aby potencjalny nabywca przed nabyciem powiadomił na piśmie organy właściwe dla instytucji kredytowej, w której zamierza on nabyć lub zwiększyć znaczny pakiet akcji, o planowanej wielkości jego pakietu akcji oraz przekazał stosowne informacje określone zgodnie z art. 23 ust. 4 wspomnianej dyrektywy. Artykuł 22 ust. 2 tej dyrektywy stanowi, że właściwe organy wystosują do potencjalnego nabywcy pisemne potwierdzenie odbioru powiadomienia bezzwłocznie, nie później niż w ciągu dwóch dni roboczych od jego otrzymania. Właściwe organy mają na przeprowadzenie oceny maksymalnie 60 dni roboczych od dnia pisemnego potwierdzenia odbioru powiadomienia i wszystkich dokumentów, których dołączenie do powiadomienia jest wymagane przez państwo członkowskie na podstawie wykazu, o którym mowa w art. 23 ust. 4 dyrektywy CRD IV.

40 Artykuł 23 ust. 4 dyrektywy CRD IV stanowi, że państwa członkowskie publikują wykaz informacji, które są niezbędne do przeprowadzenia oceny oraz które muszą zostać przekazane właściwym organom w chwili powiadomienia, o którym mowa w art. 22 ust. 1 tej dyrektywy.

41 Artykuł 22 ust. 1 i 2 oraz art. 23 ust. 4 dyrektywy CRD IV zostały transponowane do prawa niemieckiego w § 2c ust. 1 i 1a KWG.

42 Zgodnie z § 2c ust. 1 zdanie drugie KWG potencjalny nabywca powinien wskazać w swoim powiadomieniu, po pierwsze, fakty i dokumenty istotne dla ustalenia wielkości pakietu akcji i znaczącego wpływu, oceny jego wiarygodności i zbadania innych podstaw sprzeciwu określonych § 2c ust. 1b zdanie pierwsze KWG, które powinny zostać określone w drodze zarządzenia zgodnie z art. 23 ust. 4 dyrektywy KWG, a po drugie, osoby i przedsiębiorstwa, od których zamierza nabyć konkretne pakiety.

43 Zgodnie z § 2c ust. 1 zdanie dziewiąte KWG BaFin musi następnie niezwłocznie, a najpóźniej w terminie dwóch dni roboczych od jego otrzymania, potwierdzić osobie podlegającej obowiązkowi powiadomienia otrzymanie kompletnego zgłoszenia.

44 Paragraf 2c ust. 1a zdanie pierwsze KWG przewiduje, że BaFin dysponuje terminem 60 dni roboczych liczonych od dnia pisemnego potwierdzenia odbioru kompletnego powiadomienia na dokonanie oceny. Paragraf 2c ust. 1a zdanie drugie KWG precyzuje, że potwierdzenie odbioru wydane przez BaFin musi wskazywać datę, w której upływa termin na zakończenie oceny.

45 Z brzmienia przepisów niemieckich przytoczonych w pkt 42–44 powyżej wynika, po pierwsze, że BaFin niezwłocznie, a najpóźniej w terminie dwóch dni roboczych od jego odbioru, potwierdza otrzymanie kompletnego powiadomienia, a po drugie, że termin na dokonanie oceny wynoszący 60 dni roboczych biegnie dopiero od daty wydania tego potwierdzenia odbioru, które powinno wskazywać datę zakończenia tego terminu na dokonanie oceny.

46 Należy ponadto podkreślić, że aby ujednolicić praktykę państw członkowskich, europejskie organy nadzoru przyjęły w 2016 r. wspólne wytyczne.

47 W odniesieniu do instytucji bankowych podstawę prawną wspólnych wytycznych stanowi art. 16 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (EUNB), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. 2010, L 331, s. 12), zgodnie z którym EUNB, w celu ustanowienia spójnych, wydajnych i skutecznych praktyk nadzorczych w ramach Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego (ESNF) oraz zapewnienia wspólnego, jednolitego i spójnego stosowania prawa Unii, wydaje wytyczne i zalecenia skierowane do właściwych organów lub instytucji finansowych.

48 Pomimo że wspólne wytyczne są niewiążącymi aktami prawnymi, z art. 16 ust. 3 rozporządzenia nr 1093/2010 wynika, że właściwe organy i instytucje finansowe dokładają wszelkich starań, aby ich przestrzegać (opinia rzecznika generalnego M. Camposa Sáncheza-Bordony w sprawie Berlusconi i Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:502, pkt 84, 85). Przepis ten uściśla jednak, że organy te wskazują, czy stosują się lub zamierzają zastosować się do tych wytycznych, oraz że w przeciwnym przypadku powiadamiają one EUNB o swoim wyborze, uzasadniając swoją decyzję (wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., FBF, C-911/19, EU:C:2021:599, pkt 43). EBC, jak wyjaśnił w swoich pismach, zobowiązał się zatem do przestrzegania tych wspólnych wytycznych. Ponadto wyjaśniono, że BaFin wyraził zamiar zastosowania się do wspólnych wytycznych.

49 W pkt 9.1 wspólnych wytycznych powtórzono zasadę, zgodnie z którą właściwe organy muszą potwierdzić otrzymanie powiadomienia na piśmie potencjalnemu nabywcy niezwłocznie, a w każdym razie w terminie dwóch dni roboczych od otrzymania powiadomienia. Punkt 9.2

wspólnych wytycznych, na który powołuje się sama skarżąca w ramach pierwszej części zarzutu pierwszego, stanowi, że potwierdzenie odbioru powinno zostać wydane w terminie dwóch dni roboczych, niezależnie od tego, czy powiadomienie jest kompletne, czy też nie. W rzeczywistości bowiem ustęp ten przewiduje, że w przypadku niekompletnego powiadomienia właściwy organ powinien potwierdzić jego otrzymanie w terminie dwóch dni roboczych i wskazać potencjalnemu nabywcy w rozsądnym terminie brakujące informacje.

50 Niepełne powiadomienie nie ma jednak ani zakresu, ani skutków pełnego powiadomienia, jak określono w pkt 9.1 wspólnych wytycznych. Z drugiego zdania tego ustępu wynika, że powiadomienie należy uznać za kompletne tylko wtedy, gdy zawiera ono wszystkie informacje wymagane przez dane państwo członkowskie. Zdanie trzecie wspomnianego ustępu wskazuje ponadto, że potwierdzenie odbioru powinno stanowić jedynie czynność proceduralną w zakresie formalnej kompletności powiadomienia, rozpoczynającą okres 60 dni roboczych na dokonanie oceny ostrożnościowej, i nie obejmuje ono kontroli merytorycznej udostępnionej dokumentacji dokonanej przez organ nadzoru nad bankiem docelowym.

51 Tymczasem przewidując, że potwierdzenie odbioru może skutkować rozpoczęciem biegu okresu oceny wynoszącego 60 dni roboczych jedynie pod warunkiem, że powiadomienie jest kompletne, wytyczne te jedynie przypominają zasadę przewidzianą w art. 22 ust. 1 i 2 dyrektywy CRD IV, zgodnie z którą termin 60 dni roboczych rozpoczyna bieg dopiero po otrzymaniu powiadomienia wraz ze „wszystki[mi] dokument[ami], których załączenia do powiadomienia wymaga państwo członkowskie” i po potwierdzeniu ich otrzymania przez właściwy organ w terminie dwóch dni roboczych od jego otrzymania.

52 Z powyższego wynika, po pierwsze, że powiadomienie, które jest niekompletne, nie rozpoczyna biegu terminu 60 dni roboczych przewidzianego w art. 22 ust. 2 dyrektywy CRD IV, po drugie, że w przypadku gdy powiadomienie jest niekompletne, właściwy organ nie jest zobowiązany do wyszczególnienia brakujących informacji w potwierdzeniu otrzymania niekompletnego powiadomienia, lecz powinien to uczynić jedynie w rozsądnym terminie, a po trzecie, że – jak przewiduje zresztą § 2c ust. 1a KWG – termin na dokonanie oceny wynoszący 60 dni roboczych rozpoczyna bieg od dnia pisemnego potwierdzenia odbioru kompletnego zgłoszenia.

53 Skarżąca podnosi jednak w istocie, że BaFin, w braku potwierdzenia odbioru powiadomienia z dnia 12 listopada 2021 r. oraz w braku przekazania jej wykazu brakujących informacji, sprzecznie z prawem odroczył dokonanie przez EBC oceny planowanego nabycia.

54 W tym względzie należy zauważyć, że z akt sprawy wynika, iż BaFin zareagował na powiadomienie z dnia 12 listopada 2021 r. dopiero dziewięć miesięcy później, czyli po upływie stosunkowo długiego okresu. Okoliczność ta rzeczywiście opóźniła faktyczne rozpoczęcie przez EBC oceny planowanego nabycia.

55 Jednakże zgodnie z orzecznictwem Sądu naruszenie bezwzględnie obowiązującej normy formalnej może powodować niezgodność z prawem ostatecznej decyzji danej instytucji tylko wtedy, gdy jest ono wystarczająco istotne i jeżeli wpływa niekorzystnie na sytuację prawną i materialną strony, która powołuje się na taką wadę (zob. podobnie wyrok z dnia 21 grudnia 2022 r., Vialto Consulting/Komisja, T-537/18, niepublikowany, EU:T:2022:852, pkt 183 i przytoczone tam orzecznictwo).

56 W niniejszej sprawie, biorąc pod uwagę ramy prawne przedstawione w pkt 39–52 powyżej, okoliczność, że BaFin nie wystawił potwierdzenia odbioru w chwili otrzymania powiadomienia z dnia 12 listopada 2021 r., czyli powiadomienia niepełnego, nie miała wpływu ani na treść zaskarżonej decyzji, ani na termin na dokonanie oceny wynoszący 60 dni roboczych.

57 Ponadto zdaniem EBC dziewięciomiesięczny termin, po upływie którego BaFin zareagował na powiadomienie o planowanym przejęciu, można wytłumaczyć tym, że do rozmowy telefonicznej ze skarżącą BaFin uważał, iż powiadomienie skarżącej dotyczyło jedynie części projektu połączenia Warburg Gruppe ze spółka docelową.

58 W tym względzie Sąd zauważa, że w chwili złożenia powiadomienia o planowanym nabyciu skarżąca wskazała, iż takie powiadomienie zostało dokonane „w związku" z projektem połączenia Warburg Gruppe i spółki docelowej. W tych okolicznościach BaFin mógł słusznie uznać, tak jak twierdzi EBC, że powiadomienie z dnia 12 listopada 2021 r. powinno być analizowane w szerszym kontekście innego projektu.

59 Należy zatem stwierdzić, że skarżąca nie wykazała, w jaki sposób brak przesłania potwierdzenia otrzymania niekompletnego powiadomienia był wystarczająco istotny. Nie powołuje się ona również na dowody wykazujące, że nieobecność takiego potwierdzenia mogła wpłynąć na jej sytuację prawną i materialną, zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 55 powyżej.

60 Wobec powyższego należy oddalić pierwszą część zarzutu pierwszego.

W przedmiocie części trzeciej, opartej na upływie okresu na dokonanie oceny

61 Skarżąca utrzymuje, że zgodnie z art. 22 ust. 2 i 6 dyrektywy CRD IV, transponowanej do prawa niemieckiego, w braku wniosków o udzielenie dodatkowych informacji właściwy organ powinien dokonać oceny w ścisłym terminie wynoszącym maksymalnie 60 dni roboczych. Jeżeli właściwy organ nie sprzeciwi się w takim terminie planowanemu nabyciu, o którym został powiadomiony, plan ten uznaje się za zatwierdzony.

62 Po pierwsze, skarżąca podnosi, że powiadomienie o planowanym nabyciu z dnia 12 listopada 2021 r. wpłynęło do BaFinu w dniu 16 listopada 2021 r., co powinno było doprowadzić do rozpoczęcia biegu terminu na dokonanie oceny w dniu 19 listopada 2021 r.

63 Skarżąca utrzymuje, że nałożenie ścisłych terminów na właściwy organ nadaje postępowaniu w sprawie oceny jasny i przewidywalny charakter, zapewniając jednocześnie szybkie wydanie decyzji.

64 Skarżąca dodaje, że zgodnie z art. 41 Karty i dokumentami przygotowawczymi do transpozycji do prawa niemieckiego dyrektywy 2007/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. zmieniającej dyrektywę Rady 92/49/EWG oraz dyrektywy 2002/83/WE, 2004/39/WE, 2005/68/WE i 2006/48/WE w zakresie zasad proceduralnych i kryteriów oceny stosowanych w ramach oceny ostrożnościowej przypadków nabycia lub zwiększenia udziałów w podmiotach sektora finansowego (Dz.U. 2007, L 247, s. 1) § 2c ust. 1 zdanie dziewiąte KWG należy interpretować w ten sposób, że niezależnie od potwierdzenia kompletności okres oceny rozpoczyna bieg dwa dni po otrzymaniu powiadomienia przez BaFin.

65 Po drugie, tytułem ewentualnym skarżąca podnosi, że z uwagi na potwierdzenie odbioru przez BaFin w dniu 16 sierpnia 2022 r. okres oceny powinien rozpocząć się w dniu 19 sierpnia 2022 r.

66 Po trzecie, tytułem dalszego twierdzenia ewentualnego, skarżąca uważa, że ponieważ w dniu 19 stycznia 2023 r. złożyła ostatnie powiadomienia w odniesieniu do spółki docelowej MS i spółki docelowej Hyp, okres oceny, nawet w braku potwierdzenia odbioru, powinien był rozpocząć się w dniu 23 stycznia 2023 r. Ponieważ wniosek BaFinu o udzielenie dodatkowych informacji został złożony w dniu 27 stycznia 2023 r., czyli po upływie bezwzględnego terminu dwóch dni roboczych, termin na dokonanie oceny powinien był zakończyć się do dnia 19 kwietnia 2023 r.

67 Po czwarte, BaFin błędnie obliczył termin na dokonanie oceny, opierając się na założeniu, że otrzymał ostatnie informacje od skarżącej w dniu 3 lutego 2023 r., podczas gdy ostatnie wymagane informacje zostały przekazane przez skarżącą w dniu 1 lutego 2023 r. EBC nie ma podstaw, by twierdzić, że powiadomienie i towarzyszące mu informacje powinny zostać przekazane w formie pisemnej, ponieważ stanowisko to jest nie tylko sprzeczne z faktem, że sam EBC wybiera środki powiadomienia w formie elektronicznej, które uważa on za właściwe, ale również wadliwe pod względem prawnym, ponieważ ten sposób powiadomienia nie jest wymagany ani przez art. 22 dyrektywy CRD IV, ani przez § 2c ust. 1a KWG.

68 Skarżąca stwierdza, że w terminie na dokonanie oceny EBC nie sprzeciwił się planowanemu nabyciu, w związku z czym uznaje się, że zostało ono zaakceptowane.

69 EBC kwestionuje argumenty skarżącej.

70 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 22 ust. 6 dyrektywy CRD IV jeśli przed upływem okresu na dokonanie oceny właściwe organy nie wyrażą w formie pisemnej sprzeciwu wobec planowanego nabycia, nabycie to uznaje się za zatwierdzone.

71 Transpozycja tego przepisu do prawa niemieckiego znajduje się w § 2c ust. 1b zdanie ósme KWG, który przewiduje, że jeżeli w okresie na dokonanie oceny organ nadzoru nie wyrazi na piśmie sprzeciwu wobec nabycia lub zwiększenia pakietu akcji, można dokonać nabycia lub zwiększenia pakietu akcji.

72 Jak wynika z analizy części pierwszej zarzutu pierwszego, okres na dokonanie oceny wynoszący 60 dni roboczych rozpoczyna bieg dopiero od potwierdzenia otrzymania kompletnego powiadomienia (zob. pkt 45 powyżej).

73 Ponadto z art. 22 ust. 1 dyrektywy CRD IV wynika, że powiadomienie o znacznym pakiecie akcji musi mieć formę pisemną, przy czym owa forma pisemna nie została w nim określona. W prawie niemieckim § 2c ust. 1 zdanie pierwsze KWG przewiduje w konsekwencji, że powiadomienia o znacznym pakiecie akcji dokonuje się na piśmie, zgodnie ze zdaniem drugim tego przepisu. Owo zdanie drugie wskazuje, że potencjalny nabywca powinien w swoim powiadomieniu wskazać istotne okoliczności faktyczne i dokumenty, które powinny w szczególności zostać określone w drodze zarządzenia zgodnie z § 24 ust. 4 KWG.

74 W konsekwencji dostarczenie przez skarżącą żądanych w ten sposób informacji było warunkiem koniecznym do przesłania przez BaFin potwierdzenia otrzymania kompletnego powiadomienia, co pozwalało na rozpoczęcie biegu okresu na dokonanie oceny.

75 W niniejszej sprawie w dniu 27 stycznia 2023 r. BaFin zwrócił się o udzielenie informacji dotyczących sytuacji finansowej skarżącej. Informacje te dotyczyły w szczególności określenia ceny zakupu jej pakietu w spółce docelowej, jej deklaracji podatkowych oraz opisu źródeł dochodów.

76 Tego rodzaju informacje zawarte zostały w § 13 ust. 3 Verordnung über die Anzeigen nach § 2c des Kreditwesengesetzes und § 17 des Versicherungsaufsichtsgesetzes (Inhaberkontrollverordnung, rozporządzenia w sprawie kontroli posiadaczy akcji) z dnia 20 marca 2009 r. (BGBl. 2009 I, s. 562, zwanego dalej „InhKontrollV"), który określa informacje wymagane do powiadomienia o nabyciu znacznego pakietu akcji zgodnie z § 24 ust. 4 KWG.

77 Wynika z tego, że przed otrzymaniem tych informacji powiadomienie nie było kompletne, a zatem termin na dokonanie oceny nie mógł rozpocząć biegu.

78 W dniu 1 lutego 2023 r. skarżąca wysłała do BaFinu wiadomość elektroniczną z odpowiedzią na jego wniosek z dnia 27 stycznia 2023 r. Owa wiadomość elektroniczna zawierała w załącznikach cyfrową wersję pisma zawierającego odpowiedź podpisaną nazwiskiem skarżącej, ze wzmianką „z wyprzedzeniem pocztą elektroniczną", a także cztery załączniki w wersji PDF. To pismo wraz z załącznikami zostało również wysłane pocztą przez skarżącą.

79 Potwierdzeniem odbioru z dnia 21 lutego 2023 r. BaFin poinformował skarżącą, że jej pismo z dnia 1 lutego 2023 r. wpłynęło w dniu 3 lutego 2023 r. i że jej powiadomienie zostało uznane za kompletne. W tym samym piśmie BaFin wyraźnie poinformował skarżącą, że okres na dokonanie oceny powinien w konsekwencji biec od dnia 8 lutego do dnia 5 maja 2023 r.

80 W tym względzie należy podkreślić, że do czasu wniesienia skargi skarżąca nie przedstawiła żadnych uwag w przedmiocie tego pisma, w którym BaFin uznał, że początkiem terminu na dokonanie oceny nie było otrzymanie wiadomości elektronicznej z dnia 1 lutego 2023 r., lecz otrzymanie dokumentów w formie papierowej w dniu dnia 3 lutego 2023 r.

81 Biorąc pod uwagę to potwierdzenie odbioru, okres na dokonanie oceny nie mógł zatem rozpocząć się przed dniem 8 lutego 2023 r. ani zakończyć się przed dniem 5 maja 2023 r., zgodnie z § 2c ust. 1a KWG interpretowanym w świetle art. 22 ust. 2 akapit drugi dyrektywy CRD IV.

82 Z tego tylko względu EBC nie naruszył prawa, a w szczególności nie naruszył art. 41 Karty, uznając, że okres na dokonanie oceny biegł od dnia 8 lutego 2023 r. do dnia 5 maja 2023 r.

83 Skarżąca podnosi jednak, że przekazała ostatnie wymagane informacje w dniu 1 lutego 2023 r., a nie w dniu 3 lutego 2023 r., jak twierdzi BaFin. EBC nie ma podstaw, by twierdzić, że informacje towarzyszące powiadomieniu należy przedłożyć w formie pisemnej, a tym samym uznać zgłoszenie za kompletne dopiero od dnia 3 lutego 2023 r. Skarżąca twierdzi zatem, że dla przesłania żądanych przez BaFin informacji w dniu 27 stycznia 2023 r. nie było wymagane zachowanie formy pisemnej.

84 W tym względzie należy stwierdzić, że skarżąca zachowała formę pisemną wymaganą przez BaFin i EBC w odniesieniu do pierwotnego powiadomienia o planowanym nabyciu z dnia 12 listopada 2021 r.

85 Powstaje zatem pytanie, czy w istocie do przekazania informacji żądanych przez BaFin w dniu 27 stycznia 2023 r. należało wymagać takiej samej formy dla uznania, iż powiadomienie o nabyciu było pełne.

86 Jak wynika z pkt 73–77 powyżej, informacje te, które dotyczyły sytuacji finansowej skarżącej i dotyczyły w szczególności określenia ceny zakupu jej pakietu akcji w spółce przejmowanej, jej deklaracji podatkowych i opisu źródeł dochodów, powinny zostać przekazane BaFinowi, aby

powiadomienie o planowanym nabyciu zostało uznane za kompletne. W związku z tym również takie informacje powinny były zostać przekazane BaFinowi w formie mającej zastosowanie do pierwotnego powiadomienia.

87 W każdym razie bezsporne jest, że wiadomość elektroniczna skarżącej z dnia 1 lutego 2023 r., przekazana w odpowiedzi na wnioski BaFinu z dnia 27 stycznia 2023 r., nie spełnia formy pisemnej wymaganej dla pierwotnego powiadomienia. Ponadto o ile skarżąca kwestionuje w swoich pismach możliwość zastosowania w niniejszej sprawie § 126 zdanie pierwsze Bürgerliches Gesetzbuch (niemieckiego kodeksu cywilnego), o tyle z akt sprawy wynika, że dokonała ona doręczenia w dniu 12 listopada 2021 r. pocztą. Czyniąc to, skarżąca zgodziła się na to, by forma pisemna wymagana przez § 2c ust. 1 zdanie pierwsze KWG wymagała przekazania wspomnianego powiadomienia w formie fizycznej i podpisanego przez nią własnoręcznie.

88 W tym względzie Sąd wezwał strony w drodze środka organizacji postępowania z dnia 13 listopada 2024 r. do sprecyzowania definicji formy pisemnej zawartej w przepisie, o którym mowa w pkt 87 powyżej, w świetle niemieckiego prawa krajowego. Kwestia ta była również przedmiotem dyskusji na rozprawie.

89 Z odpowiedzi na piśmie udzielonych przez strony oraz z ich uwag wygłoszonych na rozprawie wynika, że ani niemieckie ramy prawne, ani krajowe sądy administracyjne nie określiły formy pisemnej przewidzianej w § 2c ust. 1 zdanie pierwsze KWG, transponującym art. 22 ust. 1 dyrektywy CRD IV. Jak wyjaśnia EBC, § 126 zdanie pierwsze niemieckiego kodeksu cywilnego jest również istotny w ramach stosowania § 2c ust. 1 zdanie pierwsze KWG. Przepis ten przewiduje, że jeżeli forma pisemna jest wymagana ustawą, dany dokument musi zostać podpisany przez jego autora jego własnoręcznie napisanym nazwiskiem lub za pośrednictwem inicjałów poświadczonych w formie aktu notarialnego.

90 W niniejszej sprawie sama skarżąca umieściła na początku swojej wiadomości elektronicznej z dnia 1 lutego 2023 r. następujące wyrażenie: „z wyprzedzeniem pocztą elektroniczną”. Wyjaśniła ona również na rozprawie, że wysłała dokumenty załączone do owej wiadomości elektronicznej w formie fizycznej, aby uniknąć sytuacji, w której termin nie zacząłby biec przed otrzymaniem dokumentów w tej formie.

91 Czyniąc to, skarżąca nie tylko nie zakwestionowała faktu, że obowiązek zgłoszenia planu planowanego nabycia, który miał nastąpić „na piśmie”, oznaczał wysyłkę w formie papierowej, ale wydaje się, że sama to przyznała.

92 Ponadto forma elektroniczna na warunkach określonych w § 3a ust. 2 Verwaltungsverfahrensgesetz (ustawy o postępowaniu administracyjnym) w wersji opublikowanej w dniu 23 stycznia 2003 r. (BGBl. I s. 102) (zwanej dalej „niemiecką ustawą o postępowaniu administracyjnym”) może zastąpić formę pisemną. Zgodnie z tym artykułem przekazanie dokumentów w formie elektronicznej jest bowiem dozwolone jedynie „w zakresie, w jakim odbiorca zapewnia do tego dostęp” lub jeżeli dane dokumenty zawierają kwalifikowany podpis elektroniczny w rozumieniu art. 3 pkt 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylającego dyrektywę 1999/93/WE (Dz.U. 2014, L 257, s. 73). Tymczasem w niniejszej sprawie żadna z tych dwóch przesłanek nie została spełniona.

93 W odpowiedzi na pytanie zadane ustnie przez Sąd i w uzupełnieniu odpowiedzi na środek organizacji postępowania, o którym mowa w pkt 88 powyżej, EBC wyjaśnił, a skarżąca temu nie zaprzeczyła, że BaFin wskazał w swoich wiadomościach elektronicznych konkretne adresy poczty elektronicznej, do których należało przesyłać dokumenty w formacie elektronicznym. EBC wyjaśnił także, że również na stronie internetowej BaFinu wskazano wyraźnie, że każdy dokument elektroniczny powinien być wysyłany wyłącznie na te dwa adresy, co również nie zostało zakwestionowane przez skarżącą na rozprawie.

94 Tymczasem należy stwierdzić, że w następstwie wiadomości elektronicznej skierowanej do niej przez BaFin w dniu 27 stycznia 2023 r., w której wymieniono te adresy funkcyjne, skarżąca nie wysłała wiadomości elektronicznej z dnia 1 lutego 2023 r. na jeden z tych adresów, a dokumenty, które pierwotnie były opatrzone odręcznym podpisem, nie zawierały podpisu elektronicznego.

95 Wynika z tego, iż nie można uznać, że dokumenty przesłane przez skarżącą w dniu 1 lutego 2023 r. zostały skutecznie doręczone drogą elektroniczną oraz że w konsekwencji skutecznie uzupełniły one powiadomienie o planowanym nabyciu z dnia 12 listopada 2023 r.

96 Wreszcie w świetle przepisów § 3a ust. 2 niemieckiej ustawy o postępowaniu administracyjnym należy oddalić twierdzenie, zgodnie z którym skarżąca mogła odpowiedzieć na wiadomość elektroniczną BaFinu z dnia 27 stycznia 2023 r. wiadomością elektroniczną wysłaną na ten sam adres.

97 W każdym razie należy również podkreślić, że każda ze stron postępowania musi przestrzegać mających do niej zastosowanie przepisów. Gdyby powiadomienie o planowanym nabyciu podlegało warunkom ustanowionym w § 2c ust. 1 zdanie pierwsze KWG, doręczenie decyzji w ramach nadzoru ostrożnościowego przez EBC musiałoby być zgodne z ramami prawnymi przedstawionymi w pkt 123–126 poniżej, które zostaną zbadane w ramach części drugiej zarzutu pierwszego.

98 Z powyższego wynika, że z uwagi na ramy prawne i faktyczne niniejszej sprawy, w zakresie, w jakim skarżąca wysłała żądane informacje pocztą elektroniczną na adres, który nie był w tym celu przewidziany, zapowiadając wysyłkę w formacie fizycznym i dokonując jej, BaFin nie naruszył prawa, uznając, że doręczenie na piśmie było kompletne w dniu otrzymania informacji przekazanych przez skarżącą na nośniku fizycznym, czyli w dniu 3 lutego 2023 r.

99 Z powyższych rozważań wynika, że należy oddalić część trzecią zarzutu pierwszego.

W przedmiocie części drugiej, dotyczącej braku formy pisemnej i braku doręczenia zaskarżonej decyzji

100 W pierwszej kolejności skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem, ponieważ nie została jej doręczona zgodnie z art. 35 ust. 1 i 10 oraz art. 88 ust. 1 lit. b) rozporządzenia ramowego JMN.

101 Zaskarżona decyzja została skierowana do skarżącej w formie załącznika do wiadomości elektronicznej, mimo że EBC nie wydał decyzji w sprawie kryteriów powiadamiania drogą elektroniczną zgodnie z art. 35 ust. 10 rozporządzenia ramowego JMN.

102 Skarżąca dodaje również, że art. 35 ust. 10 rozporządzenia ramowego JMN nie przyznaje EBC możliwości wyboru środka komunikacji elektronicznej, jaki uzna on za odpowiedni do doręczenia decyzji. Artykuł ten nakłada na EBC obowiązek przyjęcia kryteriów doręczania drogą elektroniczną, które są zgodne z zasadą pewności prawa i które umożliwiają adresatowi decyzji sprawdzenie jej autentyczności oraz dokładnego momentu jej doręczenia. Skarżąca przytacza w tym względzie przykład art. 100 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem.

103 W drugiej kolejności skarżąca dodaje, że nie mogła zapoznać się z zaskarżoną decyzją, ponieważ odrębna ocena, która stanowi integralną część rozumowania EBC, nie została jej przekazana jako część lub załącznik do wspomnianej decyzji.

104 W trzeciej kolejności, poza odpowiedziami na środek organizacji postępowania z dnia 13 listopada 2024 r., skarżąca utrzymuje, że z § 2c ust. 1b zdania piąte i ósme KWG oraz z art. 22 ust. 6 dyrektywy CRD IV wynika, iż decyzja w sprawie sprzeciwu wobec planu nabycia znacznego pakietu akcji powinna zostać wydana i doręczona na piśmie. Zgodnie z § 37 ust. 2 i 3 niemieckiej ustawy o postępowaniu administracyjnym taka forma pisemna wymaga, aby akt administracyjny istniał w formie fizycznej.

105 Forma pisemna mogłaby zostać zastąpiona formą elektroniczną zgodnie z § 3a ust. 2 i § 37 ust. 3 niemieckiej ustawy o postępowaniu administracyjnym. Zaskarżona decyzja nie spełnia jednak tej formy, ponieważ nie została podpisana za pomocą kwalifikowanego urządzenia do składania podpisu elektronicznego w rozumieniu art. 3 pkt 12 rozporządzenia nr 910/2014.

106 Skarżąca uważa również, że zaskarżona decyzja jest dotknięta brakiem uwierzytelnienia, który sam w sobie powinien prowadzić do stwierdzenia jej nieważności.

107 EBC kwestionuje argumenty skarżącej.

108 W trzecim zarzucie szczegółowym skarżąca utrzymuje, przy okazji swoich odpowiedzi na środek organizacji postępowania z dnia 13 listopada 2024 r., że zaskarżona decyzja nie przestrzega ani formy pisemnej, ponieważ nie ma formy fizycznej, ani formy elektronicznej, ponieważ brak jest złożenia kwalifikowanego podpisu elektronicznego.

109 Tymczasem ważności doręczenia zaskarżonej decyzji nie można podważyć w świetle krajowego prawa procesowego.

110 Z jednej strony, jak wskazano w pkt 36 i 37 powyżej, postępowanie w sprawie kontroli znacznych pakietów akcji jest postępowaniem złożonym, które toczy się najpierw przed właściwym organem krajowym, a następnie przed EBC. W tym kontekście EBC jest zobowiązany stosować „całe stosowne unijne prawo, a w przypadku gdy takie unijne prawo tworzą dyrektywy – krajowe ustawodawstwo transponujące te dyrektywy”, zgodnie z art. 4 ust. 3 rozporządzenia JMN. W tym względzie motyw 34 tego rozporządzenia stanowi, że „EBC powinien stosować przepisy materialne dotyczące nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi”.

111 W konsekwencji EBC nie powinien stosować § 3a i § 37 niemieckiej ustawy o postępowaniu administracyjnym, które nie są objęte przedmiotowym prawem dotyczącym nadzoru ostrożnościowego.

112 Po drugie, zakładając, że doręczenie nie zostało dokonane w formie pisemnej lub elektronicznej w rozumieniu prawa niemieckiego, należy przypomnieć, że aby doręczenie decyzji było prawidłowe, wystarczy, by decyzja ta została przekazana jej adresatowi i by ten ostatni miał możliwość zapoznania się z nią, przy czym należy ponadto wyjaśnić, że ewentualne nieprawidłowości mające wpływ na sposób doręczenia nie naruszają zgodności z prawem lub prawidłowości samego doręczonego aktu (wyrok z dnia 12 marca 2020 r., LL-Carpenter/Komisja, T-531/18, niepublikowany, EU:T:2020:91, pkt 110 i przytoczone tam orzecznictwo).

113 W niniejszej sprawie zaskarżona decyzja została podana do wiadomości skarżącej wiadomością elektroniczną z dnia 5 maja 2023 r. Decyzja ta wyraźnie wskazywała sprzeciw EBC wobec planowanego nabycia i zawierała również uzasadnienie tego sprzeciwu.

114 Również w dniu 5 maja 2023 r. EBC zwrócił się pocztą elektroniczną o potwierdzenie otrzymania zaskarżonej decyzji. W dniu 8 maja 2023 r. pełnomocnik skarżącej odpowiedział na tę wiadomość elektroniczną, wskazując, że kwestionuje ważność doręczenia, i zwrócił się o informacje dotyczące kryteriów, które należy spełnić przy doręczaniu drogą elektroniczną.

115 Skarżąca nie kwestionuje zatem tego, że otrzymała zaskarżoną decyzję i że mogła się z nią zapoznać w dniu 5 maja 2023 r. To zapoznanie się znajduje w każdym razie potwierdzenie w fakcie, że w dniu 12 maja 2023 r. skarżąca zwróciła się o odrębną notę w sprawie oceny, odnosząc się wyraźnie do wzmianki o niej zawartej w zaskarżonej decyzji.

116 Zarzucany EBC brak przestrzegania formy pisemnej i formy elektronicznej nie może zatem w niniejszym przypadku negatywnie wpłynąć na sytuację prawną i materialną skarżącej w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 55 powyżej. W każdym wypadku, ponieważ nieprzestrzeganie przepisów dotyczących doręczenia zaskarżonej decyzji nie może mieć wpływu na zgodność z prawem tej decyzji, należy stwierdzić, że zarzut szczegółowy skarżącej jest bezskuteczny.

117 W konsekwencji twierdzenia skarżącej należy oddalić.

118 Wreszcie skarżąca powołuje się na brak uwierzytelnienia zaskarżonej decyzji, w szczególności ze względu na to, że nie zawiera ona kwalifikowanego podpisu elektronicznego. To uwierzytelnienie stanowi istotny wymóg proceduralny, którego naruszenie może skutkować stwierdzeniem nieważności danego aktu i może zostać uwzględnione przez sąd z urzędu (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 152).

119 W tym względzie z orzecznictwa wynika, że uwierzytelnienie aktu ma na celu zapewnienie pewności prawa poprzez utrwalenie tekstu przyjętego przez autora aktu. Kontrola przestrzegania formalności uwierzytelnienia sprowadza się zatem do kontroli pewności aktu (zob. podobnie wyrok z dnia 28 listopada 2019 r., Banco Cooperativo Español/SRB, T-323/16, EU:T:2019:822, pkt 75, 77).

120 W niniejszej sprawie, jak podnosi skarżąca w skardze, zaskarżona decyzja powtarza w identyczny sposób projekt decyzji przekazany skarżącej w toku postępowania administracyjnego, z wyjątkiem pewnych niewielkich zmian o charakterze formalnym. Skarżąca nie twierdzi, że zaskarżona decyzja została zmieniona po jej podpisaniu i nie kwestionuje ani tożsamości, ani autorytetu jej podpisującego. Podnosi ona jedynie nieprawidłowość formalną tego podpisu, nie kwestionując jego wartości dowodowej.

121 W konsekwencji i w braku jakichkolwiek innych elementów mogących wzbudzić wątpliwości co do pewności zaskarżonej decyzji uwierzytelnienie tej decyzji nie może zostać podważone.

122 Jeżeli chodzi o argumentację skarżącej, zgodnie z którą zaskarżona decyzja nie została jej doręczona zgodnie z art. 35 ust. 1 i 10 oraz art. 88 ust. 1 lit. b) rozporządzenia ramowego JMN, należy zauważyć, co następuje.

123 Zgodnie z art. 35 ust. 1 i 10 rozporządzenia ramowego JMN EBC może powiadomić stronę o decyzji nadzorczej EBC w szczególności drogą elektroniczną. Artykuł 35 ust. 10 rozporządzenia ramowego JMN przewiduje ponadto, że EBC może określić kryteria, zgodnie z którymi decyzja nadzorcza EBC może zostać doręczona drogą elektroniczną lub przy użyciu innych podobnych środków komunikacji.

124 Bezsporne jest, że EBC nie określił takich kryteriów. Jednakże brzmienie art. 35 wspomnianego rozporządzenia ramowego JMN nie uzależnia możliwości elektronicznego powiadomienia przez EBC o decyzji w sprawie nadzoru ostrożnościowego od uprzedniego określenia tych kryteriów. Artykuł 35 ust. 10 rozporządzenia ramowego JMN przewiduje bowiem jedynie uprawnienie EBC do określenia kryteriów, zgodnie z którymi decyzja nadzorcza może być doręczana za pomocą elektronicznych środków komunikacji lub innych porównywalnych środków komunikacji. Artykuł ten nie stał zatem na przeszkodzie doręczeniu przez EBC zaskarżonej decyzji skarżącej pocztą elektroniczną.

125 Ponadto zgodnie z art. 88 ust. 1 lit. b) rozporządzenia ramowego JMN EBC bez zbędnej zwłoki powiadamia strony, zgodnie z art. 35 tego rozporządzenia ramowego, o decyzjach dotyczących nabycia znacznego pakietu akcji w instytucji kredytowej.

126 Artykuł 22 ust. 5 dyrektywy CRD-IV przewiduje wreszcie, że jeśli właściwe organy zdecydowały się sprzeciwić planowanemu nabyciu, informują o tym potencjalnego nabywcę w formie pisemnej w terminie dwóch dni roboczych od zakończenia oceny, lecz przed upływem okresu oceny, podając uzasadnienie.

127 Zgodnie z orzecznictwem decyzja jest należycie doręczona, gdy adresat zostaje o niej powiadomiony i ma możliwość zapoznania się z nią. Sposób doręczenia uznaje się zatem za odpowiedni, jeżeli pozwala on na określenie z całą pewnością rozpoczęcia biegu terminu do wniesienia skargi (zob. podobnie wyrok z dnia 6 kwietnia 1995 r., BASF i in./Komisja, T-80/89, T-81/89, T-83/89, T-87/89, T-88/89, T-90/89, T-93/89, T-95/89, T-97/89, od T-99/89 do T-101/89, T-103/89, T-105/89, T-107/89 i T-112/89, EU:T:1995:61, pkt 59).

128 Tymczasem należy stwierdzić, że podając do wiadomości skarżącej swoją decyzję o sprzeciwie wobec planowanego nabycia, a także uzasadnienie tej decyzji w wiadomości elektronicznej z dnia 5 maja 2023 r. na warunkach zgodnych z art. 22 ust. 5 dyrektywy CRD IV, EBC nie naruszył przepisów art. 35 ust. 1 i 10 oraz art. 88 ust. 1 lit. b) rozporządzenia ramowego JMN.

129 W konsekwencji należy oddalić argumentację skarżącej.

130 Skarżąca nie może ponadto podnosić, że spóźnione wysłanie odrębnej noty w sprawie oceny nie pozwoliło jej zapoznać się z zaskarżoną decyzją.

131 Bezsporne jest, że odrębna nota w sprawie oceny została przekazana skarżącej na jej wniosek dopiero w dniu 15 maja 2023 r., czyli dziesięć dni po doręczeniu zaskarżonej decyzji. EBC twierdzi, że ta późniejsza wysyłka wynika z błędu wewnętrznego.

132 To późniejsze wysłanie odrębnej noty w sprawie oceny nie ma jednak wpływu na obliczenie terminu wyznaczonego EBC na dokonanie jego oceny, ponieważ, jak wyjaśniono w pkt 112–115 powyżej, zaskarżona decyzja, przekazana skarżącej w dniu 5 maja 2023 r., wyraźnie wskazywała sprzeciw EBC wobec planowanego nabycia, który to sprzeciw skarżąca kwestionuje w ramach swojej skargi.

133 Sprzeciw EBC wobec planowanego nabycia jest bowiem przedmiotem uzasadnienia w zaskarżonej decyzji. Stwierdził on istnienie działania w porozumieniu, a w konsekwencji nabycie znacznego pakietu akcji przez skarżącą. EBC wyszczególnia również powody, dla których skarżąca nie spełnia kryteriów, jakie powinien spełnić akcjonariusz ubiegający się o nabycie znacznego pakietu akcji, jak wskazano w pkt 23 powyżej.

134 W związku z tym należy oddalić ten argument skarżącej.

135 W świetle powyższych rozważań należy zatem oddalić część drugą zarzutu pierwszego, a w konsekwencji zarzut pierwszy w całości.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia prawa do bycia wysłuchanym i obowiązku uzasadnienia

136 Skarżąca podzieliła zarzut drugi na dwie części, z których pierwsza dotyczy naruszenia jej prawa do bycia wysłuchaną, a druga – naruszenia obowiązku uzasadnienia.

W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej naruszenia prawa do bycia wysłuchanym

137 Skarżąca utrzymuje, że z uwagi na art. 41 ust. 2 lit. a) Karty, art. 31 rozporządzenia ramowego JMN i art. 22 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia JMN EBC naruszył jej prawo do bycia wysłuchaną.

138 EBC przyjął bowiem zaskarżoną decyzję na podstawie okoliczności faktycznych wskazanych po raz pierwszy w odrębnej nocie oceniającej, przekazanej skarżącej dziesięć dni po wydaniu zaskarżonej decyzji, która w konsekwencji powinna zostać odrzucona. Fakty te doprowadziły jednak EBC do stwierdzenia istnienia działania w porozumieniu akcjonariuszy Warburg Gruppe. EBC przyjął zatem, że planowane nabycie dotyczyło znacznego pakietu akcji wynoszącego 100 % praw głosu i kapitału spółki docelowej, a także przejęcia kontroli nad spółką docelową MS i spółką docelową Hyp.

139 EBC pozbawił zatem skarżącą możliwości przedstawienia uwag w przedmiocie tych okoliczności faktycznych, a zatem wykazania, że akcjonariusze Warburg Gruppe nie działali w porozumieniu, w szczególności w odniesieniu do planowanego nabycia. W braku uzgodnionego działania akcjonariuszy Warburg Gruppe znaczny pakiet akcji skarżącej nie dawałby 100 % praw głosu i kapitału spółki docelowej, a EBC mógłby w takim przypadku zastosować mniej rygorystyczne kryteria oceny w odniesieniu do planowanego nabycia.

140 Skarżąca dodaje, że odrębna nota w sprawie oceny zawiera błędną analizę, ponieważ EBC błędnie przyjął te same okoliczności faktyczne w celu stwierdzenia istnienia uzgodnionego działania zarówno na poziomie MWB 1, jak i na poziomie Warburg Gruppe. Podobnie EBC błędnie uwzględnił powiadomienie na podstawie działania w porozumieniu w sprawie planowanego połączenia Warburg Gruppe i spółki docelowej, aby stwierdzić istnienie zasadniczo działania w porozumieniu akcjonariuszy Warburg Gruppe. Powiadomienie to wynikało bowiem z § 2c ust. 1 zdanie pierwsze KWG, który wymaga wspólnego zgłoszenia, jeżeli akcjonariusze działają w porozumieniu na potrzeby planowanej transakcji. Skarżąca uważa również, że EBC nie przedstawił okoliczności faktycznych, które wskazywałyby na istnienie schematu głosowania pomiędzy akcjonariuszami Warburg Gruppe.

141 Skarżąca utrzymuje, że nawet w braku uzgodnionego działania akcjonariuszy Warburg Gruppe nie można było jej przypisać udziału w kapitale spółki docelowej w wysokości 40,24 %, ponieważ rozumowanie to opiera się na § 5 ust. 1 zdanie drugie InhKontrollV, który jest niezgodny z prawem.

142 W każdym razie skarżąca uważa, że nie można wykluczyć, iż wynik postępowania mógłby być inny, gdyby umożliwiono jej przedstawienie swojego stanowiska, w związku z czym postępowanie jest wadliwe.

143 EBC kwestionuje argumenty skarżącej.

144 Skarżąca zarzuca w istocie EBC, że nie wysłuchał jej w przedmiocie okoliczności, na których EBC oparł się w celu stwierdzenia istnienia działania uzgodnionego między akcjonariuszami Warburg Gruppe, ponieważ informacje te znajdują się wyłącznie w odrębnej nocie w sprawie oceny, przekazanej po doręczeniu zaskarżonej decyzji.

145 Należy przypomnieć, że art. 41 ust. 2 lit. a) Karty przewiduje, iż prawo do dobrej administracji obejmuje prawo każdego do bycia wysłuchanym, zanim zostaną podjęte indywidualne środki mogące negatywnie wpłynąć na sytuację, w której znajduje się dana osoba.

146 To prawo do bycia wysłuchanym gwarantuje każdemu możliwość użytecznego i skutecznego przedstawienia stanowiska w trakcie postępowania administracyjnego jeszcze przed wydaniem jakiejkolwiek decyzji, która mogłaby negatywnie wpłynąć na interesy tej osoby. Ponadto zgodnie z utrwalonym orzecznictwem prawo do bycia wysłuchanym służy realizacji dwojakiego celu. Z jednej strony służy ono przeprowadzeniu czynności dochodzeniowych i ustaleniu faktów w najbardziej dokładny i prawidłowy sposób, a z drugiej strony ma zapewnić skuteczną ochronę zainteresowanego. Prawo do bycia wysłuchanym gwarantuje w szczególności, by każda niekorzystna decyzja była wydawana przy pełnej znajomości sprawy, a także umożliwia właściwemu organowi skorygowanie błędu lub umożliwia osobie, której ta decyzja dotyczy, powołanie się na okoliczności dotyczące jej sytuacji osobistej, które przemawiają za wydaniem czy też niewydaniem tej decyzji lub za taką czy inną treścią tej decyzji (zob. wyrok z dnia 22 listopada 2023 r., Del Valle Ruíz i in./SRB, T-302/20, T-303/20 i T-307/20, EU:T:2023:735, pkt 141 i przytoczone tam orzecznictwo).

147 Jak wynika z samego brzmienia art. 41 ust. 2 lit. a) Karty, ma on zastosowanie ogólne. Wynika z tego, że prawo do bycia wysłuchanym powinno być przestrzegane w każdym postępowaniu mogącym zakończyć się wydaniem aktu niekorzystnego, nawet jeśli właściwe uregulowanie nie

przewiduje wyraźnie takiej formalności (zob. wyrok z dnia 22 listopada 2023 r., Del Valle Ruíz e.a./CRU, T-302/20, T-303/20 et T-307/20, EU:T:2023:735, pkt 142 i przytoczone tam orzecznictwo).

148 Ze względu na cechujący ją charakter podstawowej i ogólnej zasady prawa Unii stosowanie zasady prawa do bycia wysłuchanym nie może być ani wyłączone, ani ograniczone przepisem rozporządzenia, a jej przestrzeganie powinno w rezultacie być zapewnione zarówno w razie całkowitego braku przepisów szczególnych, jak i w przypadku regulacji, która jako taka nie uwzględnia wspomnianej zasady (zob. wyrok z dnia 22 listopada 2023 r., Del Valle Ruíz i in./SRB, T-302/20, T-303/20 i T-307/20, EU:T:2023:735, pkt 143 i przytoczone tam orzecznictwo).

149 Z art. 31 ust. 1 rozporządzenia ramowego JMN wynika, że przed przyjęciem decyzji nadzorczej EBC mogącej negatywnie wpłynąć na prawa strony, z wyjątkiem pilnych przypadków, strona ta powinna mieć możliwość przedstawienia EBC na piśmie swoich uwag dotyczących stanu faktycznego, uzasadnienia i podstaw prawnych mających znaczenie dla decyzji nadzorczej EBC, przy czym zawiadomienie, w którym EBC daje stronom możliwość przedstawienia uwag, wskazuje materialną treść planowanej decyzji nadzorczej, stan faktyczny, zarzuty i podstawy prawne, na których zamierza on oprzeć swoją decyzję.

150 Artykuł 22 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia JMN przewiduje ponadto, że z wyjątkiem pilnych przypadków EBC opiera swoje decyzje w sprawie oceny znacznego pakietu akcji wyłącznie na zarzutach, co do których zainteresowane strony mogły się wypowiedzieć.

151 W niniejszej sprawie projekty decyzji sporządzone przez EBC i BaFin precyzują istotne okoliczności faktyczne i prawne, na których opiera się zaskarżona decyzja. W projektach tych stwierdzono w szczególności, że akcjonariusze Warburg Gruppe działają w porozumieniu. Z uwagi na to uzgodnione działanie w projektach tych przeanalizowano następnie planowane nabycie i stwierdzono, że prowadzi ono do nabycia przez skarżącą znacznego pakietu akcji w spółce docelowej.

152 Zgodnie z art. 31 ust. 1 rozporządzenia ramowego JMN EBC przekazał skarżącej projekt zaskarżonej decyzji, który w pkt 1.1 i 2.1 wyraźnie odnosi się do analizy przeprowadzonej przez BaFin w jego projekcie decyzji. W dniu 14 kwietnia 2023 r. skarżąca uzyskała dostęp do akt sprawy. Była ona zatem w stanie zapoznać się z projektem decyzji BaFinu.

153 W uwagach z dnia 21 kwietnia 2023 r. w przedmiocie projektu decyzji EBC skarżąca mogła zatem przedstawić swoje stanowisko na temat istnienia uzgodnionego działania między akcjonariuszami Warburg Gruppe w celu zakwestionowania wniosku, zgodnie z którym nabyła ona znaczny pakiet akcji w spółce docelowej. Stwierdziła ona w szczególności, że akcjonariusze Warburg Gruppe nie działali w porozumieniu, i podniosła, że ustalenia EBC w tym względzie były arbitralne, ponieważ nie zostały poparte dowodami.

154 Z odrębnej noty oceniającej wynika, że EBC uwzględnił uwagi skarżącej i odpowiedział na nie. Wyjaśnił on zatem okoliczności, które jego zdaniem świadczą o istnieniu działania uzgodnionego pomiędzy akcjonariuszami Warburg Gruppe.

155 Wynika z tego, że skarżąca skorzystała z przysługującego jej prawa do bycia wysłuchaną w odniesieniu do tego aspektu zaskarżonej decyzji przed jej wydaniem.

156 Tym samym należy oddalić część pierwszą zarzutu drugiego.

W przedmiocie części drugiej, opartej na niewystarczającym uzasadnieniu zaskarżonej decyzji

157 W pierwszej kolejności skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja nie jest wystarczająco uzasadniona w świetle art. 296 ust. 2 TFUE, art. 33 ust. 1 i 2 rozporządzenia ramowego JMN oraz art. 22 ust. 1 akapit pierwszy zdanie drugie i art. 22 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia JMN.

158 W drugiej kolejności skarżąca twierdzi, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji powinno być wystarczające samo w sobie, bez konieczności odsyłania do odrębnej noty w sprawie oceny, która nie stanowi jej integralnej części, ponieważ nie została do niej załączona. Owa nota w sprawie oceny została również sporządzona po wydaniu zaskarżonej decyzji. Tymczasem okoliczności faktyczne, na których opiera się EBC w celu stwierdzenia istnienia działania w porozumieniu na poziomie Warburg Gruppe, znajdują się wyłącznie w odrębnej nocie w sprawie oceny. Dowodem na to jest fakt, że odrębna nota w sprawie oceny jest prawie dwa razy dłuższa niż zaskarżona decyzja i że EBC wielokrotnie odnosi się do niej w swoich pismach.

159 Skarżąca dodaje, poza odpowiedziami na środek organizacji postępowania z dnia 13 listopada 2024 r., że odrębna nota w sprawie oceny, która stanowi istotny element zaskarżonej decyzji, nie jest nierozerwalnie związana z tą decyzją i że żaden kwalifikowany podpis elektroniczny nie jest z nią powiązany. Nie jest możliwe określenie, która wersja tego dokumentu została przedłożona Radzie Prezesów w celu przyjęcia. Jej autentyczność nie została zatem wykazana.

160 Skarżąca wskazuje również, że nie ma znaczenia, czy po otrzymaniu odrębnej noty w sprawie oceny dysponowała wystarczającym terminem na wniesienie środka zaskarżenia. Przede wszystkim EBC przekazał jej odrębną notę w sprawie oceny dopiero na jej wniosek. Następnie nie jest możliwe skrócenie w jakikolwiek sposób terminów do wniesienia skargi, które są terminami bezwzględnie wiążącymi. Wreszcie jej zdaniem orzecznictwo wymaga, aby uzasadnienie decyzji instytucji zostało podane do wiadomości równocześnie z doręczeniem danej decyzji, tym bardziej gdy wydanie takiej decyzji powinno nastąpić w wyznaczonym terminie, jak ma to miejsce w niniejszej sprawie.

161 W trzeciej kolejności skarżąca wskazuje, że EBC zmienił i uzupełnił uzasadnienie zaskarżonej decyzji w toku postępowania, co jest sprzeczne z orzecznictwem. W szczególności skarżąca uważa, że należy oddalić argumenty EBC dotyczące podnoszonego przez niego braku jej dobrej reputacji i braku jej kompetencji zawodowych, które zostały na nowo rozwinięte zarówno w świetle treści skargi, jak i korespondencji z BaFinem. Podobnie podkreśla ona, że EBC nie może powoływać się na decyzję wydaną w ramach postępowania nadzorczego i oceny ostrożnościowej (zwaną dalej „decyzją SREP") z 2022 r., ponieważ decyzja ta została wydana po wydaniu zaskarżonej decyzji. Z jawnej wersji decyzji SREP z 2021 r. nie wynika również, że mąż skarżącej naraził spółkę docelową na znaczące ryzyko.

162 Wreszcie skarżąca podkreśla, że w zaskarżonej decyzji w ogóle brak jest oceny, zgodnie z którą miała ona w każdym razie nabyć 40,24 % kapitału spółki docelowej na podstawie § 5 ust. 1 zdanie drugie InhKontrollV, a zatem nie może ona zostać uwzględniona.

163 EBC podważa tę argumentację.

164 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, po pierwsze, że art. 296 akapit drugi TFUE stanowi, iż akty prawne instytucji Unii są uzasadniane, a po drugie, że prawo do dobrej administracji ustanowione w art. 41 Karty przewiduje ciążący na instytucjach, organach i jednostkach

organizacyjnych Unii obowiązek uzasadnienia ich decyzji (wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 102).

165 Uzasadnienie decyzji instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej Unii ma szczególne znaczenie, ponieważ pozwala zainteresowanemu na podjęcie z pełną znajomością rzeczy decyzji, czy zamierza on wnieść skargę na tę decyzję, właściwemu sądowi zaś na dokonanie kontroli, a zatem stanowi jedną z przesłanek skuteczności kontroli sądowej gwarantowanej przez art. 47 Karty (zob. wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 103 i przytoczone tam orzecznictwo).

166 Z orzecznictwa Trybunału wynika również, że takie uzasadnienie powinno być dostosowane do charakteru danego aktu i kontekstu, w jakim został on wydany. W tym względzie nie ma wymogu, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie aktu jest wystarczające, winna nie tylko opierać się na jego brzmieniu, ale także uwzględniać okoliczności jego wydania, jak również całość przepisów prawa regulujących daną dziedzinę oraz w szczególności interes, jaki w uzyskaniu informacji mogą mieć adresaci aktu. W konsekwencji akt niekorzystny jest wystarczająco uzasadniony, jeżeli został wydany w okolicznościach znanych zainteresowanemu, pozwalających mu na zrozumienie treści przyjętego względem niego środka (zob. wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 104 i przytoczone tam orzecznictwo).

167 W niniejszej sprawie okoliczności faktyczne dotyczące planowanego nabycia i wniosek, zgodnie z którym powinno ono doprowadzić do nabycia przez skarżącą znacznego pakietu akcji w spółce docelowej, biorąc pod uwagę działanie podjęte w porozumieniu między akcjonariuszami Warburg Gruppe, zostały wyjaśnione w pkt 1.1–1.5 i 2.1 zaskarżonej decyzji.

168 Kryteria uzasadniające sprzeciw EBC wobec planowanego nabycia, przypomniane w pkt 23 powyżej, zostały ponadto wyraźnie zbadane w zaskarżonej decyzji w pkt 2.3–2.12 w odniesieniu do dobrej reputacji skarżącej, w pkt 2.12 lit. c) w odniesieniu do jej wypłacalności oraz w pkt 2.13–2.15 w odniesieniu do przestrzegania wymogów ostrożnościowych spółki docelowej. Ponadto zaskarżona decyzja została wydana w kontekście znanym skarżącej, ponieważ ona sama dokonała zgłoszenia danych dotyczących planowanego nabycia i zasięgnięto jej opinii w toku postępowania administracyjnego przed wydaniem tej decyzji.

169 Wynika z tego, że zaskarżona decyzja określa istotne okoliczności faktyczne i prawne, na których została oparta, bez konieczności odwoływania się do odrębnej noty w sprawie oceny lub późniejszych wyjaśnień EBC.

170 Decyzja ta jest zatem wystarczająco uzasadniona, ponieważ przypomniano, że obowiązek uzasadnienia stanowi istotny wymóg formalny, który należy odróżnić od kwestii zasadności podstaw uzasadnienia, odnoszącej się do materialnej legalności spornego aktu (wyrok z dnia 12 grudnia 2012 r., Electrabel/Komisja, T-332/09, EU:T:2012:672, pkt 179).

171 W drugiej kolejności, jeżeli chodzi o odrębną notę w sprawie oceny, skarżąca twierdzi zasadniczo, że nie stanowi ona integralnej części zaskarżonej decyzji, mimo że stanowi jej istotny element, oraz że została ona sporządzona po doręczeniu tej decyzji. Nie powinna ona zatem być brana pod uwagę przy ocenie zgodności z prawem zaskarżonej decyzji.

172 Orzeczono już, że w zakresie, w jakim odpowiedzi EBC na uwagi potencjalnych nabywców dotyczące projektu decyzji zostały przekazane tego samego dnia co doręczenie tej decyzji, odpowiedzi te, podobnie jak korespondencja BaFinu skierowana do potencjalnych nabywców w toku postępowania administracyjnego i propozycja decyzji BaFinu, stanowiły część kontekstu zaskarżonej decyzji i powinny zostać uwzględnione przy ocenie uzasadnienia tej decyzji [zob. podobnie wyrok z dnia 10 lipca 2024 r., PH i in./EBC, T-323/22, EU:T:2024:460, pkt 20, 85, 86 (niepublikowane)]. To samo dotyczy w szczególności informacji dostępnych na stronie internetowej danej instytucji w dniu wydania zaskarżonej decyzji (zob. podobnie wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 168).

173 W niniejszej sprawie odrębna nota w sprawie oceny została przekazana skarżącej dziesięć dni po doręczeniu zaskarżonej decyzji.

174 W pkt 1.12 zaskarżonej decyzji jest mowa o odrębnej nocie w sprawie oceny w następujący sposób: „Uwagi [skarżącej] zostały ocenione i rozpatrzone w odrębnej nocie w sprawie, która została przekazana potencjalnemu nabywcy, a także w pkt 1.10 i 2.10 tej decyzji”. Sformułowanie to nie wskazuje odrębnej noty w sprawie oceny jako załącznika do zaskarżonej decyzji, z którym jest nierozerwalnie związana.

175 Niemniej jednak odrębna nota w sprawie oceny została w nim wyraźnie wymieniona. W świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 172 powyżej odrębna nota w sprawie oceny może zatem zostać uznana za stanowiącą część kontekstu zaskarżonej decyzji i być wzięta pod uwagę przy ocenie uzasadnienia wspomnianej decyzji.

176 Oczywiście zainteresowany powinien co do zasady zostać poinformowany o uzasadnieniu w tym samym czasie co o niekorzystnej dla niego decyzji (zob. wyrok z dnia 29 września 2011 r., Elf Aquitaine/Komisja, C-521/09 P, EU:C:2011:620, pkt 149 i przytoczone tam orzecznictwo). Jednakże w wyjątkowych okolicznościach uzasadnienie aktu może wynikać z późniejszych wyjaśnień (zob. podobnie wyrok z dnia 15 czerwca 2005 r., Corsica Ferries France/Komisja, T-349/03, EU:T:2005:221, pkt 287).

177 W niniejszej sprawie opóźnione wysłanie odrębnej noty w sprawie oceny wynika z wewnętrznego błędu materialnego EBC. Niemniej jednak zaskarżona decyzja wyraźnie wspomina o tej nocie, w której opisano elementy uzasadnienia dostępne w momencie wydania zaskarżonej decyzji, w związku z czym skarżąca była poinformowana o jej istnieniu od chwili doręczenia zaskarżonej decyzji i mogła zatem zażądać jej przekazania niezwłocznie po otrzymaniu tej decyzji. W związku z tym skarżąca wniosła o udzielenie jej dostępu do tego dokumentu w piątek 12 maja 2023 r., czyli pięć dni roboczych po otrzymaniu zaskarżonej decyzji. EBC wykonał ten wniosek w krótkim terminie, ponieważ przesłał jej wspomniany dokument następnego dnia roboczego, a mianowicie w poniedziałek, 15 maja 2023 r.

178 Okoliczności przypomniane w pkt 177 powyżej doprowadziły zatem do odroczenia wysłania skarżącej przez EBC odrębnej noty w sprawie oceny, przy czym skarżąca nie została pozbawiona możliwości zapoznania się z nią. Należy również stwierdzić, że skarżąca nie wykazała ani nawet nie twierdziła, że spóźnione wysłanie odrębnej oceny wpłynęło negatywnie na jej prawa (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 7 kwietnia 1987 r., SISMA/Komisja, 32/86, EU:C:1987:187, pkt 4). W szczególności nie twierdziła ona, że wysłanie to zaszkodziło jej możliwości wniesienia skargi w terminie wyznaczonym w art. 263 TFUE lub że termin ten powinien zostać przedłużony.

179 Skarżąca utrzymuje, że odrębna nota w sprawie oceny, która została jej przekazana, została sporządzona po doręczeniu zaskarżonej decyzji, o czym świadczą metadane zawarte w tym dokumencie.

180 W tym względzie należy zauważyć, że twierdzenie to podważają dowody, na które powołuje się EBC. Wyjaśnił on bowiem, że metadane, na które powołuje się skarżąca, przy założeniu ich prawdziwości, wynikają z tego, że odrębna notatka została pobrana z wewnętrznego systemu przechowywania danych EBC i przekształcona na format PDF tuż przed wysłaniem do skarżącej. Ponadto EBC przedstawia zrzut ekranu wersji Word odrębnej noty w sprawie oceny, zarejestrowany we wspomnianym systemie przechowywania danych. Ponieważ nie jest on opatrzony datą, z tego zrzutu ekranu wynika, że wersja Word odrębnej noty w sprawie oceny została utworzona już w dniu 25 kwietnia 2023 r., to jest na długo przed doręczeniem zaskarżonej decyzji.

181 Biorąc pod uwagę te okoliczności, należy stwierdzić, że nie wykazano, że odrębna nota w sprawie oceny została sporządzona po doręczeniu zaskarżonej decyzji.

182 W świetle szczególnych okoliczności niniejszej sprawy spóźnione wysłanie odrębnej noty w sprawie oceny nie stoi na przeszkodzie uwzględnieniu zawartych w niej informacji do celów badania zgodności z prawem zaskarżonej decyzji.

183 W trzeciej kolejności skarżąca zarzuca EBC uzupełnienie uzasadnienia zaskarżonej decyzji przed Sądem w celu wykazania, że planowane nabycie powinno prowadzić do nabycia znacznego pakietu akcji w spółce docelowej, oraz w celu uzasadnienia sprzeciwu wobec tego nabycia w świetle prawnych kryteriów oceny.

184 W tym względzie z orzecznictwa wynika, że uzasadnienie nie może zostać przedstawione po raz pierwszy i a posteriori przed sądem, chyba że zachodzą wyjątkowe okoliczności (wyrok z dnia 18 października 2023 r., Clariant i Clariant International/Komisja, T-590/20, EU:T:2023:650, pkt 175).

185 Żaden argument przedstawiony przez EBC po raz pierwszy przed Sądem, w braku uzasadnienia go wyjątkowymi okolicznościami, nie może zostać uwzględniony przy ocenie uzasadnienia zaskarżonej decyzji, które w każdym razie zostało uznane za wystarczające zgodnie z pkt 170 powyżej.

186 Wynika z tego, że w ramach analizy zarzutów czwartego i piątego, do których odesłano, Sąd nie może uwzględnić ewentualnych nowych i nieuzasadnionych wyjątkowymi okolicznościami argumentów.

187 Tym samym należy oddalić drugą część zarzutu drugiego, podobnie jak, w konsekwencji, zarzut drugi w całości.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego braku zbadania istotnych okoliczności faktycznych i naruszenia obowiązku wydania zaskarżonej decyzji na wystarczająco solidnej podstawie faktycznej

188 Skarżąca utrzymuje, że EBC nie zbadał w sposób staranny i bezstronny okoliczności faktycznych, na których oparł zaskarżoną decyzję, i kwestionuje ich prawdziwość.

189 Skarżąca uważa, że EBC błędnie uwzględnił prowadzoną przez BaFin w 2019 r. procedurę ostrożnościową dotyczącą zdolności jej męża do wykonywania przysługującego mu prawa głosu w spółce docelowej. Jej zdaniem EBC powinien był zweryfikować prawidłowość ustaleń BaFinu i uwzględnić w tym kontekście brak skazania jej męża po siedmiu latach dochodzenia w sprawie podejrzeń popełnienia oszustwa podatkowego, a w szczególności wyrok Landgericht Bonn (sądu krajowego w Bonn, Niemcy) z dnia 13 grudnia 2022 r., w którym stwierdzono brak wystarczających dowodów potwierdzających jego umyślne uczestnictwo w oszustwie podatkowym.

190 Wnioski EBC dotyczące działania w porozumieniu akcjonariuszy Warburg Gruppe i włączenia spółki docelowej do sieci przedsiębiorstw opierają się na przestarzałych informacjach, podczas gdy skarżąca poinformowała EBC w toku postępowania administracyjnego, że informacje, którymi ten dysponuje, nie są już aktualne. Skarżąca dodaje, że wspólne powiadomienie o projekcie połączenia Warburg Gruppe i spółki docelowej, przywołane po raz pierwszy w odrębnej nocie w sprawie oceny, można wytłumaczyć faktem, że akcjonariusze Warburg Gruppe działają w porozumieniu na potrzeby tej konkretnej operacji, lecz nie wskazuje co do zasady na porozumienie między nimi. Podkreśla ona również, że decyzja SREP z 2021 r. nie uwzględniała środków objętych zakresem nadzoru ostrożnościowego, które miały zostać wdrożone przez spółkę docelową, oraz że decyzja SREP z 2022 r. nie została jeszcze przyjęta w chwili wydania zaskarżonej decyzji.

191 EBC kwestionuje argumenty skarżącej.

192 W niniejszym przypadku należy zauważyć, że zaskarżona decyzja jest aktem dotyczącym nadzoru ostrożnościowego nad instytucją kredytową sprawowanym przez EBC, który posiada szeroki zakres uznania w tym względzie, ponieważ, jak stanowi motyw 55 rozporządzenia JMN, powierzenie EBC zadań nadzorczych oznacza, że będzie na nim spoczywać istotna odpowiedzialność za zapewnienie stabilności finansowej w Unii oraz za wykorzystywanie jego uprawnień nadzorczych w jak najbardziej skuteczny i proporcjonalny sposób (zob. podobnie wyrok z dnia 8 maja 2019 r., Landeskreditbank Baden-Württemberg/EBC, C-450/17 P, EU:C:2019:372, pkt 86).

193 Szeroki zakres uznania EBC wynika również z tego, że zaskarżona decyzja wymaga oceny złożonych faktów i okoliczności gospodarczych i finansowych (zob. podobnie i analogicznie wyroki: z dnia 10 listopada 2022 r., Komisja/Valencia Club de Fútbol, C-211/20 P, EU:C:2022:862, pkt 34; z dnia 22 czerwca 2023 r., Niemcy i Estonia/Pharma Mar i Komisja, C-6/21 P i C-16/21 P, EU:C:2023:502, pkt 52).

194 W tych okolicznościach kontrola sądowa, jaką sąd Unii powinien sprawować nad zasadnością uzasadnienia decyzji takiej jak zaskarżona decyzja, nie może prowadzić do zastąpienia oceny EBC własną oceną, lecz ma na celu sprawdzenie, czy decyzja ta nie opiera się na niedokładnych ustaleniach faktycznych i czy nie jest dotknięta błędem co do prawa, oczywistym błędem w ocenie lub nadużyciem władzy (zob. podobnie wyroki: z dnia 2 września 2021 r., EPSU/Komisja, C-928/19 P, EU:C:2021:656, pkt 96; z dnia 4 maja 2023 r., EBC/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, pkt 55).

195 Sąd Unii powinien bowiem w szczególności nie tylko zbadać materialną prawdziwość przytoczonych dowodów, ich wiarygodność i spójność, ale także sprawdzić, czy te dowody stanowią zbiór istotnych danych, które należy wziąć pod uwagę w celu oceny złożonej sytuacji, i czy mogą one stanowić poparcie dla wniosków wyciągniętych na ich podstawie (wyrok z dnia 4 maja 2023 r., EBC/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, pkt 56).

196 Jeżeli bowiem instytucji przysługuje szeroki zakres uznania, zasadnicze znaczenie ma przestrzeganie gwarancji proceduralnych, wśród których znajduje się ciążący na tej instytucji obowiązek zbadania w sposób staranny i bezstronny wszystkich istotnych okoliczności danej sytuacji (wyrok z dnia 4 maja 2023 r., EBC/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, pkt 57).

197 W niniejszej sprawie skarżąca, po pierwsze, kwestionuje prawdziwość okoliczności faktycznych uwzględnionych przez EBC w celu zbadania dobrej reputacji jej męża, a po drugie, podnosi, że istnienie wspólnego działania akcjonariuszy Warburg Gruppe i włączenie spółek docelowych do sieci przedsiębiorstw opiera się na przestarzałych informacjach.

198 Jeżeli chodzi o pierwszy zarzut szczegółowy podniesiony przez skarżącą, to zaskarżona decyzja podkreśla, że ze względu na procedurę ponownej oceny przeprowadzoną przez BaFin w 2019 r. w odniesieniu do męża skarżącej EBC ma „bardzo poważne wątpliwości" co do jego dobrej reputacji.

199 W ramach tego postępowania prowadzonego w 2019 r. BaFin rozważał nałożenie środków ostrożnościowych na męża skarżącej w celu ograniczenia jego wpływu na spółkę docelową, czego instytucja ta nie uczyniła z uwagi na zaciągnięte przez męża skarżącej zobowiązania. W ten sposób BaFin nie podważył swojej oceny dotyczącej wpływu męża skarżącej na spółkę docelową.

200 Ponadto, jak podnosi EBC w zaskarżonej decyzji, wola utrzymania przez BaFin wspomnianego w pkt 9 powyżej rozwiązania polegającego na delegowaniu praw głosu z MWB 1 w Warburg Gruppe na rzecz dwóch pełnomocników, w tym również po ewentualnym przeprowadzeniu planowanego nabycia, potwierdza, że BaFin pozostał niezmienny w swojej ocenie co do męża skarżącej, w tym w okresie na dokonanie oceny.

201 W pkt 1.8 zaskarżonej decyzji wskazano również, tytułem przypomnienia okoliczności faktycznych, że decyzja SREP z 2021 r. wydana przez BaFin również stwierdzała, iż pośredni właściciele spółki docelowej byli nieodpowiedni i nadal wywierali wpływ na spółkę docelową, i to pomimo wykonania zobowiązań podjętych przez męża skarżącej wobec BaFinu. Przedsiębiorstwu docelowemu przyznano zatem ocenę 4 (odpowiadającą najniższemu wynikowi, jaki można przypisać w tym zakresie). Ta decyzja SREP, która stała się ostateczna w braku jej zaskarżenia, potwierdza ocenę, zgodnie z którą mąż skarżącej był pozbawiony dobrej reputacji. Jak wyjaśnia EBC w swoich pismach, decyzja ta wynikała z najnowszej oceny ostrożnościowej spółki docelowej dostępnej na etapie dokonywania oceny.

202 Skarżąca uważa jednak, że oceny te opierają się na przestarzałych okolicznościach faktycznych, ponieważ w wyroku Landgericht Bonn (sądu krajowego w Bonn), wydanym w dniu 13 grudnia 2022 r., stwierdzono brak wystarczających dowodów na umyślny udział jej męża w oszustwie podatkowym leżącym u podstaw procedury ponownej oceny przeprowadzonej przez BaFin w 2019 r.

203 Jak podnosi EBC w swoich pismach i w odrębnej nocie w sprawie oceny, po pierwsze, wyrok, o którym mowa w pkt 202 powyżej, dotyczył winy osoby trzeciej, a nie winy męża skarżącej, a po drugie, dotyczące go dochodzenie karne było jeszcze w toku, czemu skarżąca nie zaprzeczyła.

204 Należy ponadto zauważyć, że ocena odpowiedzialności karnej jednostki w ramach postępowania sądowego nie ma tego samego charakteru co ocena dotycząca dobrej reputacji potencjalnego nabywcy w ramach postępowania administracyjnego w dziedzinie nadzoru bankowego, takiego jak rozpatrywane w niniejszej sprawie. W konsekwencji wyrok Landgericht Bonn (sądu krajowego w Bonn), wydany w dniu 13 grudnia 2022 r. w ramach postępowania karnego, nie może w żadnym razie podważyć oceny dokonanej przez BaFin i EBC w odniesieniu do dobrej reputacji męża skarżącej.

205 Z uwagi na powyższe twierdzenia skarżącej nie są wystarczające do zakwestionowania prawdziwości okoliczności faktycznych uwzględnionych przez EBC w celu zbadania dobrej reputacji jej męża.

206 Tym samym pierwszy zarzut szczegółowy zarzutu trzeciego skarżącej zostaje oddalony.

207 Jeżeli chodzi o drugi zarzut szczegółowy, w którym skarżąca podnosi, że EBC oparł się na przestarzałych informacjach dotyczących włączenia spółki docelowej do sieci przedsiębiorstw i działania uzgodnionego między akcjonariuszami Warburg Gruppe, należy stwierdzić, że skarżąca nie precyzuje, jakie istotne dowody załączone do jej skargi powinny zostać uwzględnione w celu wykazania, że dowody przywołane przez EBC w zaskarżonej decyzji są przestarzałe.

208 Ponadto w ramach tego zarzutu szczegółowego skarżąca odsyła do argumentów przedstawionych w ramach zarzutu czwartego w odniesieniu do uzgodnionego działania akcjonariuszy Warburg Gruppe założonego przez EBC w zaskarżonej decyzji.

209 W konsekwencji należy oddalić twierdzenia skarżącej dotyczące włączenia spółek docelowych do sieci przedsiębiorstw i zbadać w ramach zarzutu czwartego twierdzenia dotyczące uzgodnionego działania akcjonariuszy Warburg Gruppe.

210 Z powyższego wynika, że należy oddalić drugi zarzut szczegółowy zarzutu trzeciego, a tym samym zarzut trzeci w całości.

W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego błędnej wykładni i błędnego zastosowania przez EBC pojęcia „znacznego pakietu akcji”

211 Skarżąca zaprzecza nabyciu znacznego pakietu akcji w spółce docelowej, czy to z punktu widzenia praw głosu, czy kapitału.

212 W części pierwszej zarzutu czwartego skarżąca kwestionuje nabycie znacznego pakietu akcji z punktu widzenia prawa głosu.

213 Skarżąca uważa, że może nabyć znaczny pakiet akcji jedynie w sposób pośredni, jeżeli przyznano by jej prawa głosu na poziomie MWB 1 i Warburg Gruppe. Tymczasem ani indywidualnie, ani wspólnie z innymi akcjonariuszami Warburg Gruppe poprzez uzgodnione działanie, MWB 1 nie kontroluje Warburg Gruppe.

214 EBC przyjmuje istnienie uzgodnionego działania między MWB 1 a innymi akcjonariuszami Warburg Gruppe w sposób arbitralny, ponieważ żadna okoliczność faktyczna nie potwierdza takiego wniosku w zaskarżonej decyzji ani w aktach sprawy. Elementy przywołane w odrębnej nocie w sprawie oceny na poparcie istnienia uzgodnionego działania są przestarzałe, błędne lub nieistotne, niezależnie od tego, czy chodzi o umowę akcjonariuszy na poziomie Warburg Gruppe, domniemane więzi rodzinne między akcjonariuszami Warburg Gruppe, powiązania między spółkami grupy Warburg, źródła finansowania akcjonariuszy Warburg Gruppe, czy też dotychczasowe schematy głosowania. Takie okoliczności faktyczne nie mogą zatem świadczyć o istnieniu działania uzgodnionego pomiędzy akcjonariuszami Warburg Gruppe.

215 EBC kwestionuje argumenty skarżącej.

216 Na wstępie należy przypomnieć, że art. 4 ust. 1 pkt 36 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2013, L 176, s. 1), do którego odsyła art. 3 ust. 1 pkt 33 dyrektywy CRD IV, definiuje znaczny pakiet akcji jako posiadanie w przedsiębiorstwie, bezpośrednio lub pośrednio, udziału stanowiącego co najmniej 10 % kapitału lub praw głosu lub umożliwiającego wywieranie znaczącego wpływu na zarządzanie tym przedsiębiorstwem.

217 Pojęcie „nabycia znacznego pakietu akcji” w instytucji kredytowej jest autonomicznym pojęciem prawa Unii. Wynika to z faktu, że ani definicja „znacznego pakietu akcji” zawarta w art. 4 ust. 1 pkt 36 rozporządzenia nr 575/2013, ani art. 15 rozporządzenia JMN, ani art. 22 dyrektywy CRD IV, określający zasady kontroli nabycia takich pakietów akcji, nie zawierają odesłania do prawa krajowego. Wynika to również z celu realizowanego przez prawodawcę Unii, co wynika w szczególności z motywu 11 i z art. 1 rozporządzenia JMN, polegającego na ustanowieniu zharmonizowanego nadzoru ostrożnościowego nad systemem finansowym, w szczególności, jak przewiduje motyw 22 tego rozporządzenia, nad nabyciem znacznych pakietów akcji, zwanych „znacznym pakietem akcji”, w instytucjach kredytowych (wyrok z dnia 19 września 2024 r., Fininvest i in./EBC i in., C-512/22 P i C-513/22 P, EU:C:2024:774, pkt 48).

218 W tym kontekście pojęcia „znacznego pakietu akcji” nie można interpretować zawężająco, gdyż w przeciwnym razie pozwoliłoby to na obejście postępowania w sprawie oceny poprzez wyłączenie spod kontroli EBC niektórych sposobów nabycia znacznych pakietów akcji, a tym samym na podważenie zamierzonych celów. W tym względzie należy również przypomnieć, że z motywu 22 rozporządzenia JMN wynika, iż uprzednia ocena „odpowiedniości” każdego nowego właściciela przed nabyciem znacznego udziału w instytucji kredytowej stanowi nieodzowne narzędzie dla zapewnienia ciągłej odpowiedniości i dobrej kondycji finansowej właścicieli instytucji kredytowych

219 W niniejszej sprawie pkt 2.1 zaskarżonej decyzji wskazuje, że planowane nabycie prowadziłoby do nabycia przez skarżącą 100 % praw głosu w spółce docelowej, powołując się w szczególności na § 1 ust. 9 zdanie drugie KWG, interpretowany w świetle wspólnych wytycznych.

220 Jak przypomniano w pkt 192 powyżej, EBC dysponuje szerokim zakresem uznania przy wykonywaniu zadań nadzoru ostrożnościowego, wśród których znajduje się jego zadanie kontroli nabycia znacznych pakietów akcji.

221 W konsekwencji Sąd powinien w niniejszej sprawie sprawdzić, czy zaskarżona decyzja w zakresie, w jakim stwierdza istnienie uzgodnionego działania pomiędzy akcjonariuszami Warburg Gruppe, nie opiera się na błędnych ustaleniach faktycznych i czy nie jest dotknięta oczywistym błędem w ocenie, jak twierdzi skarżąca.

222 W tym kontekście do strony skarżącej należy w szczególności przedstawienie dowodów wystarczających do pozbawienia wiarygodności dokonanej w zaskarżonym akcie Unii oceny okoliczności faktycznych w celu wykazania, że instytucja, która go wydała, popełniła oczywisty błąd w ocenie, mogący uzasadniać stwierdzenie nieważności tego aktu (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 11 września 2014 r., Gold East Paper i Gold Huasheng Paper/Rada, T-444/11, EU:T:2014:773, pkt 62).

223 W niniejszej sprawie w zaskarżonej decyzji EBC wyjaśnia, że akcjonariusze Warburg Gruppe działają w porozumieniu i że posiadają wspólnie, pośrednio, 100 % akcji w kapitale spółki docelowej i praw głosu w tej spółce. Dodaje on, że ze względu na porozumienie w sprawie połączenia domniemywa się również wspólne działanie na poziomie MWB 1. EBC wnioskuje z tego, że skarżąca przejmie 100 % akcji w kapitale spółki docelowej i praw głosu w tej spółce, którą będzie w stanie kontrolować pośrednio.

224 W odrębnej nocie w sprawie oceny przeanalizowano kryteria wymienione w pkt 4.6 wspólnych wytycznych na potrzeby oceny istnienia uzgodnionego działania, a następnie stwierdzono, że z uwagi na to uzgodnione działanie prawa głosu mają być przyznane w całości potencjalnemu nabywcy. W związku z tym uwzględnia się umowę zawartą między akcjonariuszami Warburg Gruppe, stosunki istniejące w ramach grupy spółki docelowej, źródła finansowania akcjonariuszy Warburg Gruppe oraz dotychczasowe schematy głosowania tych akcjonariuszy.

225 Skarżąca kwestionuje istnienie uzgodnionego działania między MWB 1 a innymi akcjonariuszami Warburg Gruppe. Utrzymuje ona w tym względzie, że elementy wymienione w odrębnej nocie w sprawie oceny nie pozwalają na stwierdzenie takiego istnienia.

226 Jeżeli chodzi o umowę akcjonariuszy zawartą na poziomie Warburg Gruppe, skarżąca podnosi, że nie obowiązywała ona już w chwili wydania zaskarżonej decyzji ze względu na przyjęcie nowego statutu w 2021 r. Ponadto pkt 4.6 wspólnych wytycznych stanowi wyraźnie, że tego rodzaju ograniczenia sprzedaży są niewystarczające do ustalenia istnienia działania w porozumieniu.

227 Jednakże, jak podnosi EBC, analiza, którą przedstawił on w odrębnej

228 nocie w sprawie oceny, nie jest przestarzała, ponieważ nowy statut Warburg Gruppe przewiduje, podobnie jak umowa akcjonariuszy, o której mowa w pkt 226 powyżej, że zbycie udziałów osobom spoza rodzin będących akcjonariuszami powinno wymagać uprzedniej zgody „spółki” w drodze uchwały walnego zgromadzenia.

229 Twierdzenia skarżącej nie mogą zatem, po pierwsze, wykazać, że decyzja EBC opiera się na błędnych ustaleniach faktycznych, ani po drugie, pozbawić wiarygodności ich oceny.

230 Ponadto, jak podnosi EBC, pkt 4.6 wspólnych wytycznych nie wyłącza tego rodzaju umów z zakresu ich stosowania, w przeciwieństwie do typowych umów zakupu akcji, umów obejmujących prawo przyłączenia i przymusowego zbycia akcji typowe statutowe prawo pierwokupu.

231 Jeżeli chodzi przyjętą przez EBC okoliczność, że dwóch innych członków rodziny męża skarżącej posiada akcje w Warburg Gruppe, skarżąca podnosi, że ci ostatni, którzy są dalszymi krewnymi, z którymi nie ma kontaktu, posiadają akcje wynoszące jedynie 0,58 %, które w połączeniu z pakietem akcji w MWB 1 nie pozwalają jej w żadnym razie posiadać więcej niż 50 % kapitału Warburg Gruppe.

232 Należy stwierdzić, że poprzez te twierdzenia skarżąca nie zaprzecza faktom przywołanym przez EBC, a mianowicie temu, że dwóch innych członków rodziny Warburg posiada akcje w Warburg Gruppe. Nie przedstawia ona również dowodów podważających dokonaną przez EBC ocenę tych stosunków rodzinnych.

233 W odniesieniu do stosunków między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy EBC wyjaśnił w odrębnej nocie w sprawie oceny, że mąż skarżącej i A reprezentują fundację, która nosi oba nazwiska. Byli oni również dyrektorami generalnymi głównego współakcjonariusza MWB 1 w Warburg Gruppe oraz MWB 1. Mąż skarżącej, A, MWB 1 i główny akcjonariusz MWB 1 w Warburg Gruppe mają również tych samych przedstawicieli prawnych.

234 Skarżąca twierdzi, że fundacja, o której mowa w pkt 232 powyżej, jest fundacją charytatywną, która posiadała 0,02 % kapitału Warburg Gruppe dopiero do lutego 2022 r., w związku z czym nie może zostać uwzględniona w ramach stosunków między spółkami należącymi do tej samej grupy.

235 Należy stwierdzić, że skarżąca nie podważa okoliczności faktycznych przedstawionych przez EBC, ponieważ udział tej fundacji w kapitale Walburg Gruppe nie znajduje się wśród elementów uwzględnionych przez EBC. Twierdzenia te nie są wystarczające, aby pozbawić wiarygodności ocenę EBC, zgodnie z którą stosunki istniejące między mężem skarżącej a A mogą zostać uwzględnione jako powiązania między przedsiębiorstwami w rozumieniu pkt 4.6 lit. b) pkt 3 wspólnych wytycznych. W odniesieniu do uwzględnienia jednego źródła finansowania EBC wskazuje, że współakcjonariusze Warburg Gruppe umówili się w przeszłości co do sfinansowania nabycia spółki docelowej Hyp poprzez specjalną wypłatę niewypłaconych zysków.

236 Skarżąca utrzymuje, że w przypadku gdy wspólne wytyczne przewidują, iż wykorzystanie tego samego źródła finansowania może stanowić wskazówkę co do działania w porozumieniu, chodzi o zewnętrzne źródła finansowania, a nie o źródła wewnętrzne, takie jak dywidendy wypłacane przez spółkę docelową.

237 Jak słusznie podkreśla EBC, twierdzenie to nie znajduje poparcia w pkt 4.6 lit. b) pkt 4 wspólnych wytycznych, zgodnie z którym fakt, że „różne osoby korzystają z tego samego źródła finansowania nabycia lub zwiększenia pakietów akcji w docelowym przedsiębiorstwie”, stanowi dowód działania w porozumieniu, bez rozróżnienia między źródłami „zewnętrznymi” a źródłami „wewnętrznymi”.

238 Z powyższego wynika, że należy oddalić taką argumentację skarżącej.

239 Jeśli chodzi o dotychczasowe schematy głosowania, w odrębnej nocie w sprawie oceny wskazano, że BaFin zbadał poprzednie uchwały akcjonariuszy, które nie wskazywały na inne głosowania. Wspomniana nota wskazuje, że złożone uchwały były zatwierdzane jednomyślnie, bez uprzedniej pogłębionej dyskusji i w bardzo krótkim czasie, co wskazuje na uprzednie porozumienie co do schematów głosowania. Akcjonariusze mniejszościowi byli również często reprezentowani.

240 Skarżąca utrzymuje, że nie zna wszystkich wcześniejszych schematów głosowania przywołanych przez EBC, w których nie uczestniczyła, i że nie ma zamiaru koordynować swojego głosowania z innymi akcjonariuszami Warburg Gruppe. Dodaje ona, że EBC opiera się wyłącznie na spekulacjach i że nie do niej należy przedstawienie zaprzeczającego dowodu braku zasadności uzasadnienia decyzji.

241 Należy stwierdzić, że skarżąca nie przedstawiła dowodów podważających stanowisko EBC, takich jak przykłady uchwał przyjętych przez akcjonariuszy Warburg Gruppe w sposób nieskoordynowany. Nie uzasadniła ona również powodów, dla których nie była w stanie przedstawić takich dowodów.

242 Ponadto, jeżeli chodzi o zamiary skarżącej, to z jej pisma z dnia 29 września 2022 r., przytoczonego w replice, wynika, że nie zamierza ona powstrzymać się od zwracania się o doradztwo do swojego męża, byłego głównego akcjonariusza MWB 1, tak samo jak słucha ona innych doradców. W tym samym piśmie wskazała ona również, że regularnie komunikuje się z pełnomocnikami wykonującymi prawo głosu MWB 1 w Warburg Gruppe.

243 Wynika z tego, że twierdzenia skarżącej nie są w stanie podważyć okoliczności faktycznych przywołanych przez EBC ani pozbawić wiarygodności jego oceny.

244 W konsekwencji EBC stwierdził istnienie działania w porozumieniu między MWB 1 a innymi akcjonariuszami Warburg Gruppe na podstawie istotnych dowodów, nie popełniając przy tym oczywistego błędu w ocenie. Z powyższego wynika, że należy oddalić ten argument skarżącej, a wraz z nim część pierwszą zarzutu czwartego w całości.

245 W związku z tym zakwestionowanie przez skarżącą nabycia znacznego pakietu akcji w zakresie prawa głosu zostaje oddalone. Ponieważ nabycie praw głosu i kapitału zostało wymienione alternatywnie w art. 22 ust. 1 dyrektywy CRD IV i w art. 4 ust. 1 pkt 36 rozporządzenia nr 575/2013 w celu przyjęcia, iż mamy do czynienia z nabyciem znacznego pakietu akcji, nie ma potrzeby badania części drugiej zarzutu czwartego, która dotyczy nabycia znacznego pakietu akcji w kapitale, ani kwestii zgodności prawa niemieckiego i pkt 6.6 wspólnych wytycznych z mającymi zastosowanie ramami prawnymi Unii.

246 Zarzut czwarty zostaje zatem oddalony.

W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego błędnej wykładni i błędnego zastosowania przez EBC kryteriów oceny potencjalnego nabywcy

247 Skarżąca podzieliła zarzut piąty na trzy części, dotyczące błędnej wykładni i błędnego zastosowania kryterium związanego z „dobrą reputacją potencjalnego nabywcy", pojęcia „dobrej kondycji finansowej potencjalnego nabywcy" i pojęcia „przestrzegania wymogów ostrożnościowych".

248 W odniesieniu do części pierwszej, dotyczącej błędnej wykładni i błędnego zastosowania kryterium związanego z dobrą reputacją potencjalnego nabywcy, skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja w zakresie, w jakim przyjęto w niej, iż kryterium dobrej reputacji nie zostało spełnione, narusza art. 23 ust. 1 i 2 dyrektywy CRD IV oraz jego transpozycję do prawa niemieckiego przez § 2c ust. 1b zdanie pierwsze pkt 1 KWG. Ponadto zaskarżona decyzja nie jest oparta ani na wiarygodnych dowodach, ani na racjonalnych powodach, i jest wyrazem oczywistego błędu w ocenie popełnionego przez EBC.

249 Tytułem wstępu przypomina się, że art. 23 ust. 1 dyrektywy CRD IV przewiduje, iż właściwe organy, dla zapewnienia należytego i ostrożnego zarządzania instytucją kredytową, której akcje mają zostać nabyte, oraz mając na względzie prawdopodobny wpływ potencjalnego nabywcy na tę instytucję kredytową, oceniają odpowiedniość potencjalnego nabywcy oraz bezpieczeństwo finansowe planowanego nabycia na podstawie niewyczerpującego wykazu kryteriów. Wśród tych kryteriów znajduje się w szczególności kryterium dobrej reputacji potencjalnego nabywcy.

250 Przewidziane w art. 23 dyrektywy CRD IV kryterium dobrej reputacji potencjalnego nabywcy zostało transponowane do prawa niemieckiego w § 2c ust. 1b zdanie pierwsze pkt 1 KWG. Przepis ten przewiduje w szczególności, że nabycie może zostać zakazane, jeżeli „osoba podlegająca obowiązkowi powiadomienia […] nie jest godna zaufania lub z innych powodów nie spełni wymogów niezbędnych do zapewnienia należytego i ostrożnego zarządzania instytucją”.

251 W pierwszym zarzucie szczegółowym skarżąca podnosi, że § 2c ust. 1b KWG nie czyni z kompetencji zawodowych potencjalnego nabywcy kryterium jego dobrej reputacji. Dodaje ona, że jakakolwiek odmienna wykładnia, poza tym, że jest dyskryminująca, narusza art. 22 ust. 8 dyrektywy CRD IV, który przewiduje, że państwa członkowskie nie mogą nakładać wymogów bardziej restrykcyjnych niż wymogi przewidziane w tej dyrektywie. Skarżąca uważa wreszcie, że pkt 10.1 wspólnych wytycznych, który uznaje kompetencje zawodowe za kryterium oceny dobrej reputacji potencjalnych nabywców, nie ma zastosowania, ponieważ jest sprzeczny z § 2c ust. 1b KWG.

252 W tym względzie należy zauważyć, że ani art. 23 ust. 1 dyrektywy CRD IV, ani § 2c ust. 1b zdanie pierwsze pkt 1 KWG nie zawierają definicji kryterium dobrej reputacji ani wykazu zachowań mogących wchodzić w zakres stosowania wspomnianego pojęcia. Oznacza to, że właściwe organy badają w każdym indywidualnym przypadku, czy akcjonariusz ubiegający się o nabycie znacznych pakietów akcji w instytucji kredytowej spełnia kryterium dobrej reputacji, mając na uwadze istotne okoliczności faktyczne, względy leżące u podstaw wspomnianego kryterium oraz cele, jakie to kryterium ma zapewnić.

253 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem do celów dokonywania wykładni przepisu prawa Unii należy uwzględniać nie tylko jego brzmienie, lecz także jego kontekst oraz cele regulacji, której część on stanowi (zob. podobnie wyrok z dnia 7 czerwca 2005 r., VEMW i in., C-17/03, EU:C:2005:362, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo).

254 Zgodnie ze zwyczajowym rozumieniem określenie „osoba o dobrej reputacji” oznacza osobę „godną szacunku” lub „której szacunek jest powszechnie znany”. Taka definicja, która odsyła w szczególności do opinii publicznej, nie wyklucza, że reputacja danej osoby zależy od jej kompetencji zawodowych (wyrok z dnia 10 lipca 2024 r., T-323/22 PH i in. przeciwko EBC, EU:T:2024:460, pkt 363).

255 Jeżeli chodzi o kontekst, w jaki wpisuje się to kryterium, należy wziąć pod uwagę fakt, że motyw 8 dyrektywy 2007/44 stanowi, iż „reputacja potencjalnego nabywcy” powinna uwzględniać nie tylko uczciwość potencjalnego nabywcy, lecz również jego kompetencje zawodowe. Jest to istotne w niniejszej sprawie, ponieważ art. 5 ust. 3 dyrektywy 2007/44 wprowadził art. 19a ust. 1 dyrektywy 2006/48, który następnie stał się art. 23 ust. 1 dyrektywy CRD IV. Ta podwójna ocena uczciwości i kompetencji zawodowych umożliwia realizację celów, o których mowa w art. 23 ust. 1 dyrektywy CRD IV, a mianowicie ocenę odpowiedniości potencjalnego nabywcy w celu zapewnienia należytego i ostrożnego zarządzania instytucją kredytową.

256 W pkt 10.1 wspólnych wytycznych wyjaśniono również, że ocena dobrej reputacji potencjalnego nabywcy powinna obejmować jego uczciwość i kompetencje zawodowe.

257 Z powyższego wynika, że kryterium dobrej reputacji, o którym mowa w art. 23 ust. 1 dyrektywy CRD IV, należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono ocenę kompetencji zawodowych potencjalnego nabywcy (wyrok z dnia 10 lipca 2024 r., PH i in./EBC, T-323/22, EU:T:2024:460, pkt 368).

258 Wynika z tego, że podwójna ocena dokonana przez EBC w zaskarżonej decyzji jest zgodna z ramami prawnymi mającymi zastosowanie w niniejszej sprawie.

259 Okoliczność, że KWG nie wymienia wyraźnie tego kryterium, nie oznacza, że EBC naruszył prawo, dokonując podwójnej oceny kompetencji zawodowych i uczciwości skarżącej.

260 Z utrwalonego orzecznictwa wynika bowiem, że stosując prawo wewnętrzne, sądy krajowe zobowiązane są tak dalece, jak jest to możliwe, dokonywać jego wykładni w świetle brzmienia i celu rozpatrywanej dyrektywy, by osiągnąć przewidziany w niej rezultat. Ten obowiązek dokonywania wykładni prawa krajowego zgodnej z prawem Unii jest nierozerwalnie związany z systemem traktatu FUE, gdyż zezwala sądom krajowym na zapewnienie w ramach ich właściwości pełnej skuteczności prawa Unii przy rozpoznawaniu zawisłych przed nimi sporów (zob. wyroki: z dnia 19 stycznia 2010 r., Kücükdeveci, C-555/07, EU:C:2010:21, pkt 48 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 24 stycznia 2012 r., Dominguez, C-282/10, EU:C:2012:33, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo; zob. także analogicznie wyrok z dnia 24 czerwca 2019 r., Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, pkt 55, 57, 58). Ten sam obowiązek ma co do zasady, zgodnie z art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia JMN, zastosowanie do EBC, a w ramach kontroli zgodności z prawem jego działań – do Sądu, które to organy powinny interpretować i stosować w możliwie najszerszym zakresie prawo krajowe transponujące dyrektywę w sposób zgodny z tą dyrektywą (zob. podobnie wyrok z dnia 15 lipca 2025 r., EBC i Komisja/Corneli, C-777/22 P i C-789/22 P, EU:C:2025:580, pkt 135, 137).

261 Interpretowany w ten sposób KWG nie stoi w sprzeczności ze wspólnymi wytycznymi. Brzmienie § 2c ust. 1b zdanie pierwsze pkt 1 KWG nie pozwala bowiem wykluczyć uwzględnienia przy badaniu dobrej reputacji potencjalnego nabywcy jego kompetencji zawodowych (wyrok z dnia 10 lipca 2024 r., PH i in./EBC, T-323/22, EU:T:2024:460, pkt 367). Wobec powyższego pierwszy zarzut szczegółowy należy oddalić.

262 W drugim zarzucie szczegółowym skarżąca kwestionuje dokonaną przez EBC ocenę jej kompetencji zawodowych.

263 Na wstępie należy przypomnieć, że zaskarżona decyzja jest aktem dotyczącym nadzoru ostrożnościowego nad instytucją kredytową przyjętym przez EBC, który dysponuje szerokim zakresem uznania w tym względzie, oraz że kontrola sądowa, jaką sąd Unii powinien sprawować nad zasadnością uzasadnienia decyzji takiej jak zaskarżona decyzja, ma w szczególności na celu sprawdzenie, czy decyzja ta nie opiera się na błędnych ustaleniach faktycznych i czy nie jest dotknięta oczywistym błędem w ocenie (zob. pkt 192 i 194 powyżej).

264 Z pkt 2.12 ppkt (i)–(v) zaskarżonej decyzji wynika, że skarżąca nie spełnia kryterium dotyczącego kompetencji zawodowych w przyjętej przez EBC konfiguracji przejęcia kontroli nad spółką docelową.

265 Wspólne wytyczne precyzują, co obejmuje kryterium kompetencji zawodowych.

266 Zgodnie z pkt 10.3 wspólnych wytycznych ocena kompetencji zawodowych powinna uwzględniać wpływ, jaki potencjalny nabywca będzie wywierać na docelowe przedsiębiorstwo. Oznacza to, że zgodnie z zasadą proporcjonalności wymogi dotyczące kompetencji powinny być mniejsze w przypadku potencjalnych nabywców, którzy nie są w stanie wywierać znaczącego wpływu na docelowe przedsiębiorstwo lub zobowiązują się go nie wywierać.

267 Zgodnie z pkt 10.23 wspólnych wytycznych kompetencje zawodowe potencjalnego nabywcy obejmują kompetencje w zakresie zarządzania (zwane dalej „kompetencjami zarządczymi") oraz kompetencje w obszarze działalności finansowej prowadzonej przez docelowe przedsiębiorstwo (zwane dalej „kompetencjami technicznymi").

268 Punkt 10.24 wspólnych wytycznych uściśla ponadto, że kompetencje zarządcze mogą opierać się na wcześniejszym doświadczeniu potencjalnego nabywcy w zakresie nabywania i zarządzania udziałami w spółkach i muszą wskazywać na należytą fachowość, dbałość i staranność oraz zachowanie zgodności z obowiązującymi normami przez potencjalnego nabywcę.

269 Punkt 10.25 wspólnych wytycznych stanowi natomiast, że kompetencje techniczne mogą bazować na doświadczeniu potencjalnego nabywcy w zakresie prowadzenia działalności i zarządzania instytucjami finansowymi w charakterze akcjonariusza posiadającego pakiet kontrolny lub osoby skutecznie kierującej działalnością gospodarczą przedsiębiorstwa finansowego.

270 W pkt 10.29 wspólnych wytycznych wyjaśniono, że w przypadku znaczącego wpływu wymogi dotyczące kompetencji technicznych są ważniejsze.

271 W niniejszej sprawie zaskarżona decyzja precyzuje kryteria zastosowane do oceny kompetencji zawodowych skarżącej. Wymienione są zatem kompetencje w zakresie zarządzania i kompetencje techniczne, a także ich definicje [pkt 2.12 ppkt (ii) zaskarżonej decyzji] oraz fakt, że w przypadku znaczącego wpływu wymogi związane z kompetencjami technicznymi są większe [pkt 2.12 ppkt (iii) zaskarżonej decyzji].

272 Z pkt 1.10 zaskarżonej decyzji wynika, że skarżąca udowodniła posiadanie studiów uniwersyteckich i doktoratu z zakresu zarządzania przedsiębiorstwami, a także trzynastoletnie doświadczenie zawodowe w sektorze nieruchomości, przerwane w 2006 r. ze względów rodzinnych. Od 2014 r. działa dobrowolnie na rzecz organizacji charytatywnych, ale nie ma doświadczenia zawodowego w sektorze bankowym.

273 W pkt 2.12 ppkt (iv) zaskarżonej decyzji EBC wskazuje w szczególności, że skarżąca nie posiada kwalifikacji zawodowych wymaganych od kogoś, który nabywa znaczny pakiet kontrolny w instytucji kredytowej. Nie posiada ona doświadczenia w sektorze bankowym i finansowym, który jest wysoce regulowany, nie miała doświadczenia zawodowego w ciągu ostatnich 16 lat i nie przedstawiła dowodów na to, że posiada kompetencje wymagane do wykonywania działalności polegającej na nabywaniu akcji lub zarządzaniu akcjami.

274 W pkt 2.12 lit. v) zaskarżonej decyzji EBC podkreśla również, że niewystarczające zdolności zawodowe skarżącej pozostają problematyczne pomimo obecności w Warburg Gruppe dwóch pełnomocników odpowiedzialnych za wykonywanie prawa głosu MWB 1. Mimo że BaFin ma

obecnie zamiar utrzymania tych przedstawicieli, nawet w przypadku dokonania planowanego nabycia, EBC podkreśla, że skarżąca ma zamiar przejąć wszystkie akcje swojego męża w MWB 1 i że w takim przypadku nie można zagwarantować, że pełnomocnicy pozostaną.

275 Skarżąca podnosi, że EBC nie może przyjąć, iż przejmie ona kontrolę nad spółką docelową, i wymagać w konsekwencji większych kompetencji technicznych. Bez dopuszczenia się dyskryminacji EBC nie może uznać, że skarżąca nie jest w stanie zarządzać swoim pakietem akcji przy wsparciu zarządu, rady nadzorczej i zewnętrznych doradców.

276 Należy stwierdzić, że skarżąca nie kwestionuje przedstawionych przez EBC okoliczności faktycznych dotyczących jej kompetencji.

277 Skarżąca kwestionuje poziom wymogu EBC, uznając, że nie przejmie ona kontroli nad spółką docelową.

278 Tymczasem EBC uznał, że skarżąca nabyłaby znaczny pakiet kontrolny w spółce docelowej, przy czym ocena ta nie jest dotknięta oczywistym błędem. Na tej właśnie podstawie uznał on w pkt 2.12 ppkt (iii) zaskarżonej decyzji, że w przypadku nabycia kontroli wymóg posiadania kompetencji technicznych jest wzmocniony, nie będąc jednak równoważnym z wymogiem mającym zastosowanie do dyrektora generalnego instytucji kredytowej. EBC podkreśla następnie, że posiadacz znacznego pakietu akcji, który nie będzie odpowiedzialny za bieżące zarządzanie instytucją kredytową, powinien posiadać odpowiednią wiedzę na temat praw i obowiązków prawnych spoczywających na akcjonariuszu kontrolującym instytucję kredytową na mocy prawa spółek i prawa nadzoru bankowego.

279 Wynika z tego, że poziom kompetencji wymagany przez EBC nie jest błędny z punktu widzenia mających zastosowanie ram prawnych interpretowanych w świetle wspólnych wytycznych.

280 EBC nie popełnił również oczywistego błędu w ocenie, uznając, że skarżąca, pomimo jej wcześniejszych studiów i doświadczenia zawodowego, nie miała wymaganego poziomu kwalifikacji, w szczególności ze względu na jej brak aktywności zawodowej w ciągu ostatnich 16 lat oraz ze względu na fakt, że nigdy nie prowadziła działalności w sektorze bankowym.

281 Tym samym należy oddalić drugi zarzut szczegółowy skarżącej.

282 Ponieważ argumenty skarżącej zmierzające do podważenia oceny EBC dotyczącej jej kompetencji zawodowych zostały oddalone, wniosek EBC co do jej dobrej reputacji pozostaje ważny, niezależnie od odpowiedzi Sądu na jej zarzuty dotyczące kryterium uczciwości. Jednakże dla celów prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości Sąd uważa za właściwe zbadanie kryterium związanego z uczciwością skarżącej.

283 W trzecim zastrzeżeniu skarżąca kwestionuje zaskarżoną decyzję w zakresie, w jakim stwierdzono w niej, że nie spełnia ona kryterium uczciwości. Twierdzi ona w tym względzie, że badanie jej uczciwości należy przeprowadzić w odniesieniu do jej zachowania w przeszłości, a nie w świetle zachowania jej męża, i kwestionuje ona wniosek dotyczący wpływu, jaki mąż na nią wywiera. Kryterium dobrej reputacji przewidziane w art. 23 dyrektywy CRD IV zostało transponowane do prawa niemieckiego w § 2c ust. 1b zdanie pierwsze pkt 1 KWG (zob. pkt 248 i 249 powyżej).

284 Zgodnie z pkt 10.10 wspólnych wytycznych wymogi dotyczące uczciwości oznaczają między innymi brak „negatywnych rejestrów”.

285 W pkt 10.13 wspólnych wytycznych określono czynniki, które powinny być szczególnie brane pod uwagę, w tym wszelkie wyroki skazujące lub ściganie za przestępstwo (zwłaszcza przestępstwa przeciwko przepisom regulującym działalność bankową, finansową, związaną z papierami wartościowymi i działalność ubezpieczeniową lub dotyczącą rynku papierów wartościowych czy też papierów wartościowych lub instrumentów płatniczych; przestępstwa związane z nieuczciwością, oszustwem lub przestępstwem finansowym, w tym praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu, manipulacją na rynku, wykorzystywaniem informacji wewnętrznych, lichwą i korupcją; przestępstwa podatkowe; innego rodzaju przestępstwa polegające na naruszeniu przepisów prawa związanych ze spółkami, upadłością, niewypłacalnością lub ochroną konsumentów), istotne ustalenia z kontroli na miejscu lub „zza biurka", dochodzeń lub czynności egzekwowania prawa, w zakresie, w jakim dotyczą potencjalnego nabywcy, bezpośrednio lub pośrednio, za naruszenie odpowiednich przepisów i pozostałe informacje istotne w tym kontekście uzyskane z wiarygodnych i rzetelnych źródeł.

286 W pkt 10.14 wspólnych wytycznych wyjaśniono, że właściwe organy nie powinny uznawać, iż brak ścigania, skazania lub środka administracyjnego i przymusowego wykonania stanowi sam w sobie wystarczający dowód uczciwości potencjalnego nabywcy, w szczególności gdy nadal istnieją zarzuty dotyczące zachowań przestępczych.

287 Paragraf 2c ust. 1b zdanie pierwsze pkt 1 KWG zezwala w tym względzie na zakazanie nabywania znacznego pakietu akcji, jeżeli potencjalny nabywca „nie spełnia, z innych powodów niż [bycie niegodnym zaufania], wymogów niezbędnych do zapewnienia należytego i ostrożnego zarządzania instytucją".

288 Jak wynika z motywu 22 rozporządzenia JMN i z art. 23 ust. 1 dyrektywy CRD IV, ocena dobrej reputacji akcjonariuszy instytucji kredytowych ma na celu zapewnienie należytego i ostrożnego zarządzania tymi instytucjami, jakości i dobrej kondycji finansowej właścicieli instytucji kredytowych w sposób ciągły, a tym samym zapewnienie ochrony i dobrej kondycji systemu finansowego w ramach Unii i każdego państwa członkowskiego.

289 Należy również podkreślić, że każda ocena oparta na art. 23 dyrektywy CRD IV ma charakter prospektywny (zob. analogicznie wyrok z dnia 7 grudnia 2022 r., PNB Banka/EBC, T-330/19, EU:T:2022:775, pkt 114) i powinna umożliwiać zapobieganie urzeczywistnieniu się zagrożeń dla dobrej kondycji instytucji kredytowych, a szerzej dla systemu finansowego w Unii i w każdym państwie członkowskim.

290 W tym kontekście legislacyjnym w pkt 10.21 wspólnych wytycznych podkreślono, że właściwy organ może wziąć pod uwagę uczciwość i reputację każdej osoby powiązanej z potencjalnym nabywcą, czyli każdej osoby, która pozostaje lub wydaje się pozostawać w bliskim stosunku rodzinnym lub zawodowym z potencjalnym nabywcą. Wreszcie z orzecznictwa wynika, że dyrektywa CRD IV, transponowana do prawa niemieckiego, nie wyklucza, że brak dobrej reputacji potencjalnego nabywcy może wynikać z jego stosunków z osobą trzecią. Nie jest bowiem wykluczone, że dokonany przez potencjalnego nabywcę wybór jego stosunków zawodowych lub osobistych może wzbudzić wątpliwości co do jego uczciwości i mieć negatywny wpływ na cel prawidłowego i ostrożnego zarządzania daną instytucją kredytową, jak orzekł niedawno Sąd [wyrok z dnia 10 lipca 2024 r., PH i in./EBC, T-323/22, EU:T:2024:460, pkt 325, 326 (niepublikowane)].

291 To w świetle tych ram prawnych należy ustalić, czy EBC naruszył prawo lub popełnił oczywisty błąd w ocenie przy ocenie integralności skarżącej.

292 W niniejszej sprawie z pkt 2.6 zaskarżonej decyzji wynika, że EBC, po przedstawieniu przepisów, na których oparł swoją ocenę, wskazał, iż postępowania w sprawie znacznego pakietu akcji służą zapewnieniu prawidłowego zarządzania instytucjami i ogólnej stabilności finansowej. Niewłaściwe zarządzanie instytucjami kredytowymi może prowadzić do niestabilności finansowej i mieć poważniejsze skutki dla rynków finansowych i poza nimi. Ryzyko nieodłącznie związane z działalnością bankową powinno być traktowane ostrożnie i w związku z tym wymaga wyższych standardów w odniesieniu do kwalifikacji większościowych akcjonariuszy. Zdaniem EBC celem postępowania w sprawie znacznego pakietu akcji jest bowiem zapewnienie, by tylko odpowiedni akcjonariusze mogli wywierać znaczący wpływ na zarządzanie bankiem, a zatem powinni być oceniani w świetle właściwych kryteriów. Umożliwienie nieodpowiedniej osobie trzeciej wywierania wpływu uzasadnia wniosek, że sam potencjalny nabywca nie chce lub nie może stworzyć warunków wstępnych dla prawidłowego i ostrożnego zarządzania spółką docelową.

293 EBC przypomina również w pkt 2.7 zaskarżonej decyzji, że ocena reputacji potencjalnego nabywcy jest oceną ex ante i wiąże się nieuchronnie z prognozą przyszłego zachowania potencjalnego nabywcy. Fakty muszą wskazywać na abstrakcyjne ryzyko, tj. prawdopodobieństwo planowanego naruszenia.

294 Na podstawie tych rozważań EBC wskazał w pkt 2.8 zaskarżonej decyzji, po pierwsze, że BaFin dokonał ponownej oceny męża skarżącej w 2019 r., w związku z czym EBC ma bardzo poważne wątpliwości co do jego reputacji, po drugie, że wydaje się, iż skarżąca jest finansowo zależna od swojego męża, po trzecie, że nie ma ona żadnego doświadczenia bankowego, a po czwarte, że otwarcie przyznała, iż zasięgnęła opinii swojego męża, z którym była stroną porozumienia w sprawie połączenia. EBC wywodzi z tego, że istnieją poważne wątpliwości co do tego, czy w wyniku planowanego nabycia mąż skarżącej, który nie cieszy się dobrą reputacją, nie wywiera znaczącego wpływu na spółkę docelową za pośrednictwem skarżącej.

295 W pierwszej kolejności skarżąca podnosi, że w celu dokonania oceny kryterium uczciwości należy wziąć pod uwagę przeszłe zachowanie potencjalnego nabywcy. Więź rodzinna z osobą, której uczciwość jest kwestionowana, nie wystarcza do uzasadnienia zastosowania środków niezależnie od indywidualnego zachowania danej osoby. EBC wydał zaskarżoną decyzję, uwzględniając jedynie reputację męża skarżącej, nie starając się ocenić tej ostatniej w sposób indywidualny.

296 Skarżąca odrzuca ocenę EBC, zgodnie z którą jest ona finansowo zależna od męża, ponieważ taka ocena jest błędna. Konsultowanie się z mężem nie oznacza, że skarżąca nie może podejmować decyzji w sposób niezależny, z poszanowaniem prawa i moralnych zasad. Uważa ona, że EBC również niesłusznie nie wziął pod uwagę ani woli jej męża, aby przejść na emeryturę, ani wyrażonej przez nią woli działania w sposób niezależny.

297 Odnosząc się do argumentacji skarżącej dotyczącej możliwości uwzględnienia reputacji jej męża, należy stwierdzić, że na podstawie wspólnych wytycznych i orzecznictwa przytoczonego w pkt 289 powyżej przy ocenie dobrej reputacji potencjalnego nabywcy EBC może wziąć pod uwagę uczciwość i reputację osoby, która pozostaje w ścisłym związku rodzinnym z tym potencjalnym nabywcą, tak jak w niniejszym przypadku uczciwość i reputację męża skarżącej.

298 Wynika z tego, że ocena dotycząca reputacji męża skarżącej może stanowić część oceny jej uczciwości. Argumenty skarżącej zmierzające do wykazania, że jest inaczej, należy zatem oddalić.

299 W odniesieniu do argumentów skarżącej zmierzających do wykazania, że związek małżeński łączący ją z mężem nie oznacza, że ma on na nią wpływ, należy podkreślić, co następuje.

300 Po pierwsze, bliskie więzi rodzinne są wyraźnie wymienione we wspólnych wytycznych w pkt 10.21 jako element, który można wykorzystać do zdefiniowania osób, których uczciwość i reputacja są brane pod uwagę przy ocenie potencjalnego nabywcy.

301 Tymczasem skarżąca nie zaprzecza temu związkowi i nie twierdzi, że nie stanowi on bliskiego stosunku w rozumieniu wspólnych wytycznych.

302 Po drugie, EBC oparł się na okolicznościach, które nie ograniczają się wyłącznie do związku małżeńskiego łączącego skarżącą z mężem.

303 W pkt 2.10 zaskarżonej decyzji podkreślono, że skarżąca powinna nabyć jedynie 0,01 % kapitału MWB 1 i z tego względu nie będzie uczestniczyć w jego sukcesie handlowym. Mąż skarżącej, który posiada 12,49 % kapitału MWB 1 i korzysta z prawa użytkowania 87,5 % akcji FMWV w MWB 1, otrzyma ewentualne wypłacone zyski. Z tego samego punktu wynika, że skarżąca nie dysponuje regularnymi dochodami. Oprócz środków pieniężnych pochodzących ze sprzedaży nieruchomości znaczna część jej majątku netto pochodzi z akcji finansowanych przez spółkę, której dyrektorem generalnym jest jej mąż.

304 EBC uważa, że ten związek finansowy w połączeniu z brakiem regularnych dochodów skarżącej wskazuje, że jest ona zależna finansowo od swojego męża. Komisja dodaje, że nic nie wskazuje na to, by sytuacja finansowa skarżącej mogła ulec zmianie w przyszłości, gdyby na przykład konieczne były dodatkowe wkłady kapitałowe. Dodaje on wreszcie, że można założyć, iż osoba zapewniająca środki finansowe będzie również dążyć do zachowania wpływu na decyzje podejmowane w odniesieniu do tej inwestycji. Zdaniem EBC powody te budzą poważne wątpliwości co do tego, czy mąż skarżącej powstrzyma się od próby wywierania wpływu na sposób wykonywania przysługującego mu prawa głosu.

305 W pkt 2.11 zaskarżonej decyzji EBC wyjaśnia, że skarżąca poinformowała o swoim zamiarze uwzględniania porad swojego męża. EBC podkreśla również, że skarżąca, mimo iż była wykształcona, nie pracowała w ciągu ostatnich 16 lat, nie posiadała żadnego doświadczenia bankowego i nie była wcześniej zaangażowana w zarządzanie spółką docelową ani w jej akcjonariat. Komisja uważa wreszcie, że mąż skarżącej będzie starał się wywrzeć na nią wpływ przy okazji dyskusji prowadzonych w ramach porozumienia w sprawie połączenia, które skarżąca musiała włączyć w wyniku planowanego nabycia, biorąc pod uwagę interesy, jakie jej mąż utrzymuje w spółce docelowej, oraz brak doświadczenia bankowego skarżącej.

306 W pkt 2.12 zaskarżonej decyzji EBC stwierdza, że istnienie pełnomocników również nie prowadzi do odmiennego wniosku. Ci ostatni wykonują prawa głosu w Warburg Gruppe na podstawie umowy, ale nie są ani właścicielami prawnymi, ani właścicielami finansowymi danych akcji. Prawnym i ekonomicznym właścicielem tych akcji pozostaje MWB 1, która będzie kontrolowana przez skarżącą. Ponadto EBC podnosi, że jeden z tych dwóch pełnomocników został mianowany jedynym dyrektorem generalnym MWB 1 przez męża skarżącej, któremu wyłącznie podlega. Tym samym nie została zagwarantowana niezależność tego pełnomocnika od męża skarżącej w wykonywaniu praw głosu MWB 1 w Warburg Gruppe.

307 Po trzecie, skarżąca podnosi z jednej strony, że nie jest zależna od swojego męża, ponieważ posiada majątek osobisty i może z łatwością znaleźć zatrudnienie.

308 Należy stwierdzić, że twierdzenia te mają na celu wykazanie, iż miałaby ona możliwość zaspokojenia swoich potrzeb.

309 Tymczasem ocena EBC zawarta w zaskarżonej decyzji ma na celu wykazanie, że skarżąca jest zależna od swojego męża we wnoszeniu dodatkowego kapitału do spółki docelowej. Skarżąca nie podważa tej oceny.

310 Należy zatem oddalić te argumenty.

311 Z drugiej strony skarżąca twierdzi, że nie będzie zasięgać wyłącznie opinii męża i że będzie w stanie podejmować niezależne decyzje. EBC miał zniekształcić oświadczenia złożone na etapie administracyjnym, przytoczone w replice, dotyczące jej zamiaru konsultowania się z mężem.

312 Należy stwierdzić, że skarżąca nie podważa okoliczności faktycznych przedstawionych przez EBC ani wniosków EBC, gdy podnosi najpierw, że rozmowy w ramach porozumienia w sprawie połączenia nie wskazywały na „nieuzasadniony wpływ", następnie że nie istniały przesłanki wskazujące na to, iż nie będzie ona wykorzystywać MWB 1 i praw głosu w Warburg Gruppe zgodnie z ustawą, wymogami ostrożnościowymi i zasadami moralnymi, a wreszcie że jej mąż miał zamiar przejść na emeryturę ze względu na swój zaawansowany wiek.

313 Oświadczenia złożone przez skarżącą na etapie administracyjnym postępowania również nie podważają oceny EBC, ponieważ wynika z nich, że skarżąca nie wykluczyła możliwości zasięgnięcia porady swojego męża, ponieważ skarżąca jedynie poinformowała o swoim zamiarze wysłuchania również innych zainteresowanych stron w celu wyrobienia sobie opinii.

314 Argument skarżącej, zgodnie z którym EBC przeinaczył wniosek BaFinu wskazujący, że niezależność pełnomocników nie została podważona, nawet gdyby był zasadny, nie może podważyć rozumowania EBC dotyczącego wpływu męża skarżącej na skarżącą. W każdym razie, jak podnosi EBC, powołanie tych dwóch pełnomocników mogłoby nie być utrzymywane w nieskończoność, w szczególności w przypadku, gdyby skarżąca nabyła cały pakiet akcji swojego męża w MWB 1, jak to jest jej zamiarem.

315 W związku z tym należy oddalić ten argument skarżącej.

316 W drugiej kolejności skarżąca podnosi, że poważne wątpliwości EBC co do dobrej reputacji jej męża nie mają znaczenia dla sprawy, i powołuje się na domniemanie niewinności, zgodnie z którym zwykłe oskarżenie nie może podać w wątpliwość dobrej reputacji potencjalnego nabywcy. Ocena złej reputacji potencjalnego nabywcy powinna opierać się na konkretnych dowodach. EBC wziął pod uwagę jedynie dochodzenie karne przeciwko jej mężowi, które zresztą nie doprowadziło do skazania.

317 Zaskarżona decyzja opiera się ponadto na przestarzałych informacjach zebranych przez BaFin w 2019 r., bez uwzględnienia oceny ostrożnościowej przeprowadzonej przez BaFin w 2022 r.

318 W niniejszej sprawie w pkt 2.8 zaskarżonej decyzji wskazano, że w 2019 r. BaFin dokonał ponownej oceny męża skarżącej.

319 W pkt 1.7 zaskarżonej decyzji wyjaśniono, że w 2019 r. BaFin wszczął postępowanie nadzorcze w celu zawieszenia prawa głosu męża skarżącej w spółce docelowej ze względu na jego odpowiedzialność za udział tej spółki w operacjach „com/ex" w latach 2007–2011. W ramach ciągłego nadzoru BaFin ocenił zaangażowanie męża skarżącej i A w domniemanym udziale spółki docelowej w tych transakcjach. Uznał on, że ci ostatni mieli złą reputację, i w 2019 r. przygotował środki nadzoru mające na celu odebranie ich pełnomocnictwa do zasiadania w radzie nadzorczej

spółki docelowej i ograniczenie ich wpływu na tę spółkę, w szczególności poprzez zawieszenie ich praw głosu w Warburgu Gruppe, które zostały powierzone pełnomocnikom. W trakcie przesłuchania mąż skarżącej i A zgodzili się dobrowolnie zrezygnować ze swoich mandatów członka rady nadzorczej spółki docelowej i powołali pełnomocników do wykonywania ich praw głosu w Warburg Gruppe. BaFin uznał, że powołanie tych pełnomocników było wystarczające, aby ograniczyć wpływ tych dwóch głównych pośrednich akcjonariuszy spółki docelowej, i nie kontynuował wdrażania wyżej wymienionych środków nadzoru.

320 W pkt 1.8 zaskarżonej decyzji wskazano również, że w decyzji SREP z 2021 r. wydanej przez BaFin stwierdzono, iż pośredni właściciele spółki docelowej byli nieodpowiedni i nadal wywierali wpływ na spółkę docelową, pomimo ustanowienia pełnomocników. Ponadto w ramach tej oceny uznano, że okoliczności uzasadniają hipotezę, zgodnie z którą włączenie spółki docelowej do grupy spółek powiązanych z mężem skarżącej i z A utrudniło skuteczny nadzór w przeszłości, wskazując konflikty interesów, podejrzane działania w ramach grupy spółek oraz ryzyko potencjalnej koncentracji.

321 Z analizy zaskarżonej decyzji wynika, że EBC uwzględnił istotne okoliczności faktyczne w świetle art. 23 ust. 1 dyrektywy CRD IV, § 2c ust. 1b zdanie pierwsze pkt 1 KWG oraz wspólnych wytycznych. Zaskarżona decyzja wymienia bowiem „negatywne rejestry” dotyczące męża skarżącej w rozumieniu pkt 10.10 wspomnianych wytycznych.

322 Argumenty skarżącej nie pozwalają na podważenie tej oceny EBC.

323 Po pierwsze, skarżąca powołuje się na domniemanie niewinności i podnosi, że samo dochodzenie karne, które nie doprowadziło do skazania, nie może wystarczyć do uznania, że jej mąż nie cieszył się dobrą reputacją.

324 Tymczasem przede wszystkim, jak podnosi EBC, zaskarżona decyzja nie jest oparta wyłącznie na dochodzeniu karnym dotyczącym męża skarżącej.

325 Następnie z pkt 10.14 wspólnych wytycznych wynika, że właściwe organy nie powinny uznawać, iż brak ścigania, skazania lub środka administracyjnego stanowi sam w sobie wystarczający dowód uczciwości potencjalnego nabywcy.

326 Wreszcie nie można uznać, że EBC naruszył domniemanie niewinności męża skarżącej, ponieważ, po pierwsze, nie stwierdził winy małżonka w ramach postępowania karnego, a po drugie, nie oparł swojej oceny na ewentualnej winie tego małżonka.

327 W związku z tym należy oddalić ten argument skarżącej.

328 Po drugie, skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja opiera się na przestarzałych informacjach zebranych przez BaFin w 2019 r., bez uwzględnienia faktu, że jej mąż odpowiedział na obawy BaFinu i chciał przekazać spółkę docelową dzieciom i żonie. Skarżąca kwestionuje nieuwzględnienie przez EBC działań prowadzonych przez jej męża w interesie spółki docelowej. Podkreśla ona wreszcie, że EBC nie uwzględnił oceny nadzorczej przeprowadzonej przez BaFin w 2022 r., która nie wykazała, że jej mąż mógł wywierać bezpośredni wpływ na pełnomocników lub naruszyć zobowiązanie do nieudzielania im instrukcji dotyczących głosowania.

329 Należy stwierdzić, po pierwsze, że za pomocą argumentów wymienionych w pkt 327 powyżej skarżąca nie podważa okoliczności faktycznych uwzględnionych przez EBC, lecz przedstawia nowe okoliczności, które mogłyby wskazywać na to, że jej mąż nie jest już pozbawiony dobrej reputacji. Tymczasem pkt 10.10 wspólnych wytycznych wskazuje, że EBC powinien wziąć pod uwagę istnienie „negatywnych rejestrów". Powinien on przeprowadzić pełną analizę zachowania danej osoby, przy czym istnienie nowych okoliczności lub zachowań, które świadczą o woli przywrócenia przez daną osobę jej dobrej reputacji, niekoniecznie oznacza, że EBC powinien stwierdzić, że osoba ta rzeczywiście cieszy się dobrą reputacją.

330 Po drugie, elementy wymienione przez skarżącą w ramach tej argumentacji nie mogą podważyć okoliczności uwzględnionych przez EBC w ramach jego badania. Ponadto wniosek dotyczący decyzji BaFinu z dnia 4 kwietnia 2023 r. odnosi się do oceny ostrożnościowej przeprowadzonej w 2022 r., bez dalszych wyjaśnień. W tym względzie należy przypomnieć, że decyzja SREP z 2022 r. została wydana po wydaniu zaskarżonej decyzji, w związku z czym nie należy jej uwzględniać przy ocenie zgodności z prawem tej decyzji. W każdym razie BaFin utrzymuje, że zła reputacja męża skarżącej jest nadal tylko domniemana.

331 Argumentacja skarżącej nie jest zatem wystarczająca, aby wykazać, że zaskarżona decyzja opiera się na nieprawidłowych ustaleniach faktycznych lub że jest dotknięta naruszeniem prawa lub oczywistym błędem w ocenie.

332 Z powyższego wynika, że należy oddalić taką argumentację skarżącej.

333 W konsekwencji należy również oddalić część pierwszą zarzutu piątego, dotyczącą uczciwości skarżącej.

334 Przypomina się, że właściwy organ może sprzeciwić się planowanemu nabyciu, jeżeli istnieją uzasadnione powody, by to uczynić, na podstawie jednego lub kilku kryteriów, o których mowa w art. 23 ust. 1 dyrektywy CRD IV.

335 W związku z tym, ponieważ ustalono, że planowane nabycie może być zakazane w świetle kryterium dobrej reputacji, jak wynika z analizy części pierwszej zarzutu piątego, to pozostałe części tego zarzutu, które dotyczą innych kryteriów oceny przywołanych przez EBC w zaskarżonej decyzji, nie muszą być badane przez Sąd.

W przedmiocie zarzutu szóstego, dotyczącego naruszenia Karty

336 Skarżąca podnosi szereg naruszeń Karty przez zaskarżoną decyzję.

337 Przede wszystkim, stwierdzając brak dobrej reputacji skarżącej wyłącznie na podstawie jej małżeństwa oraz faktu, że jest ona całkowicie zależna od swojego męża, zaskarżona decyzja naruszyła art. 7 (dotyczący poszanowania życia prywatnego i rodzinnego), art. 9 (dotyczący prawa do zawarcia małżeństwa i prawa do założenia rodziny) i art. 33 (dotyczący życia rodzinnego i zawodowego) Karty. Następnie, nie uwzględniając celów realizowanych przez skarżącą przy planowanym nabyciu i opierając się na uprzedzeniach, zaskarżona decyzja naruszyła również art. 21 Karty (dotyczący niedyskryminacji). Ponadto, stwierdzając brak dobrej reputacji męża skarżącej, co skutkuje uznaniem jej za pozbawioną dobrej reputacji, EBC naruszył art. 48 Karty (dotyczący domniemania niewinności i prawa do obrony). Wreszcie w zakresie, w jakim

zaskarżona decyzja prowadziłaby do przeniesienia spółki docelowej poza rodzinę Warburg, chyba że doszłoby do śmierci męża skarżącej, naruszyła ona art. 17 Karty (dotyczący prawa własności).

338 EBC kwestionuje jakiekolwiek naruszenie Karty.

339 Jeżeli chodzi o zarzucane EBC naruszenie art. 21 Karty, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem na mocy art. 21 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, mającego zastosowanie do postępowania przed Sądem na podstawie art. 53 akapit pierwszy tego statutu, a także art. 76 lit. d) regulaminu postępowania, skarga powinna zawierać przedmiot sporu, podnoszone zarzuty i argumenty oraz zwięzłe omówienie tych zarzutów. Elementy te powinny być wystarczająco jasne i precyzyjne, by umożliwić stronie pozwanej przygotowanie jej obrony, a Sądowi wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie skargi, w stosownym przypadku bez dodatkowych informacji na jej poparcie. W celu zagwarantowania pewności prawa i prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości, aby skarga była dopuszczalna, konieczne jest, by istotne okoliczności faktyczne i prawne, będące podstawą jej złożenia, wynikały w sposób spójny i zrozumiały z samej treści skargi (zob. postanowienie z dnia 17 listopada 2020 r., González Calvet/SRB, T-257/20, niepublikowane, EU:T:2020:541, pkt 9 i przytoczone tam orzecznictwo).

340 Skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja jest oparta na uprzedzeniu, które określa ona jako „oczywiste” i które ją dyskryminuje. Nie precyzuje on tutaj, na czym polega to uprzedzenie, ani nawet na jakim kryterium opiera się dyskryminacja, za ofiarę której się uważa w świetle art. 21 Karty.

341 W konsekwencji podniesiony przez EBC zarzut niedopuszczalności oparty na art. 76 lit. d) regulaminu postępowania jest zasadny, a część zarzutu dotyczącą naruszenia art. 21 Karty należy oddalić.

342 Jeżeli chodzi o zarzucane EBC naruszenie art. 7, 9 i 33 Karty, skarżąca podnosi, że EBC oparł się wyłącznie na jej więziach rodzinnych z mężem, aby stwierdzić, że nie spełnia ona kryterium dobrej reputacji. Dodaje ona na etapie repliki, że EBC uznał ją za podległą mężowi ze względu na jej status kobiety, oparty na uprzedzeniach.

343 Należy stwierdzić, że twierdzenia skarżącej są bezzasadne w świetle okoliczności, które zostały uwzględnione w przeprowadzonej przez EBC analizie kryterium dobrej reputacji.

344 Po pierwsze bowiem, EBC stwierdza, że skarżąca nie posiada wymaganych kompetencji zawodowych, niezależnie od związku małżeńskiego łączącego ją z mężem, jak wynika z pkt 270–280 powyżej. Po drugie, EBC przyjmuje, że mąż skarżącej będzie mógł mieć wpływ na jej decyzje w świetle szczególnych okoliczności niniejszej sprawy, jak wynika z pkt 301–304 powyżej.

345 Skarżąca nie wykazała zatem, że zaskarżona decyzja narusza art. 7, 9 i 33 Karty.

346 W odniesieniu do argumentów skarżącej, zgodnie z którymi EBC naruszył domniemanie niewinności i prawo do obrony jej męża, chronione na mocy art. 48 Karty, należy przypomnieć, że naruszenie prawa podmiotowego może zostać podniesione wyłącznie przez osobę, której prawo zostało rzekomo naruszone, ale nie przez osoby trzecie [zob. podobnie wyrok z dnia 1 marca 2023 r., Jushi Egypt for Fiberglass Industry/Komisja, T-540/20, EU:T:2023:91, pkt 35 (niepublikowany) i przytoczone tam orzecznictwo].

347 Ponieważ domniemanie niewinności i prawo do obrony stanowią prawa podmiotowe, skarżąca nie ma podstaw, by powoływać się na naruszenie tych praw wobec męża, który sam nie jest stroną postępowania.

348 W każdym razie z analizy zarzutu piątego wynika, że EBC wziął pod uwagę własną sytuację skarżącej, a w szczególności jej kompetencje zawodowe, aby sprzeciwić się planowanemu nabyciu.

349 Należy zatem oddalić podnoszone przez skarżącą naruszenie domniemania niewinności i prawa do obrony.

350 Odnosząc się do argumentów skarżącej, zgodnie z którymi zaskarżona decyzja zobowiązuje rodzinę Warburg do wyjścia ze spółki docelowej i uniemożliwia przeniesienie jej na kolejne pokolenie, mimo że spółka docelowa jest od dawna obecna w rodzinie, co stanowi naruszenie art. 17 Karty, należy zauważyć, że prawo własności jest prawem podmiotowym. Zarzut podniesiony przez skarżącą w niniejszej sprawie to zarzut jej męża, który nie jest stroną postępowania. W konsekwencji, zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 345 powyżej, skarżąca bezzasadnie powołuje się na naruszenie art. 17 Karty.

351 W każdym wypadku trzeba wyjaśnić, że art. 17 ust. 1 Karty stanowi, że każdy ma prawo do władania, używania, rozporządzania i przekazania w drodze spadku mienia nabytego zgodnie z prawem.

352 Należy jednak przypomnieć, że prawo własności zagwarantowane w art. 17 ust. 1 Karty nie jest prawem absolutnym i korzystanie z niego może podlegać ograniczeniom uzasadnionym celami interesu ogólnego realizowanymi przez Unię (zob. wyrok z dnia 20 września 2016 r., Ledra Advertising i in./Komisja i EBC, od C-8/15 P do C-10/15 P, EU:C:2016:701, pkt 69 i przytoczone tam orzecznictwo).

353 W konsekwencji, jak wynika z art. 52 ust. 1 Karty, korzystanie z prawa własności może zostać poddane ograniczeniom, pod tym wszakże warunkiem, że ograniczenia te rzeczywiście odpowiadają celom realizowanym w interesie ogólnym i nie stanowią ze względu na zamierzony cel nieproporcjonalnej i nieakceptowalnej ingerencji, która naruszałaby istotę zagwarantowanych w ten sposób praw (zob. wyrok z dnia 20 września 2016 r., Ledra Advertising i in./Komisja i EBC, od C-8/15 P do C-10/15 P, EU:C:2016:701, pkt 70 i przytoczone tam orzecznictwo).

354 W tym względzie należy zauważyć, że kontrola znacznych pakietów akcji odpowiada celowi interesu ogólnego realizowanemu przez Unię, a mianowicie celowi polegającemu na przyczynieniu się do ochrony stabilności systemu bankowego Unii, jak wynika z pkt 192 i 287 powyżej.

355 W niniejszym wypadku zaskarżona decyzja sprzeciwia się planowanemu nabyciu z uwagi na to, że skarżąca nie spełnia co najmniej jednego z kryteriów oceny określonych w art. 23 dyrektywy CRD IV i w § 2c ust. 1b zdanie pierwsze pkt 1 KWG.

356 W świetle celu polegającego na zapewnieniu stabilności systemu bankowego w Unii oraz faktu, że planowane nabycie nie pozwalało na zagwarantowanie prawidłowego i ostrożnego zarządzania spółką docelową, zaskarżona decyzja nie stanowi nieproporcjonalnej i niedopuszczalnej ingerencji naruszającej samą istotę prawa własności, na którą powołuje się skarżąca.

W konsekwencji nie można jej uznać za nieuzasadnione ograniczenie tego prawa (zob. analogicznie wyrok z dnia 20 września 2016 r., Ledra Advertising i in./Komisja i EBC, od C-8/15 P do C-10/15 P, EU:C:2016:701, pkt 71–74).

357 W świetle tych okoliczności należy oddalić argumenty skarżącej dotyczące zarzucanego EBC naruszenia art. 17 ust. 1 Karty.

358 Z uwagi na powyższe zarzut szósty należy oddalić w całości.

W przedmiocie zarzutu siódmego, dotyczącego naruszenia zasady proporcjonalności

359 Skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja naruszyła zasadę proporcjonalności, która stanowi podstawową zasadę prawa Unii zapisaną w art. 5 ust. 4 TFUE.

360 Skarżąca uważa, że EBC niesłusznie ani nie zidentyfikował szkód mogących wyniknąć z planowanego nabycia, ani nie wyważył tych szkód z poważnymi wątpliwościami, jakie miał w tym zakresie.

361 Skarżąca podnosi również, że EBC nie przewidział środków mniej inwazyjnych niż zakaz planowanego nabycia, podczas gdy miał taką możliwość na mocy § 2c ust. 1b zdanie trzecie KWG. Uważa ona, że bardziej stosowne byłoby udzielenie zezwolenia na planowane nabycie, przy jednoczesnym obwarowaniu tego zezwolenia środkami ostrożnościowymi względem spółki docelowej.

362 Skarżąca utrzymuje również, że EBC nie zastosował odpowiedniego i proporcjonalnego standardu oceny, niesłusznie przyjmując, że nabyła ona większościowy pakiet akcji w spółce docelowej. BaFin i EBC nie miały zatem podstaw, by wymagać od skarżącej przedstawienia im biznesplanu lub dodatkowego planu dotyczącego deficytu w kapitale własnym. EBC nie mógł również dokonać ścisłej oceny kondycji finansowej skarżącej.

363 Skarżąca utrzymuje wreszcie, że EBC nadużył władzy, zmuszając rodzinę Warburg do zbycia spółki docelowej ze względu na podejrzenia oszustwa podatkowego ciążącego na jej mężu, który z tego względu nie cieszy się nieposzlakowaną reputacją.

364 EBC kwestionuje argumenty skarżącej.

365 Zasada proporcjonalności wymaga, by akty instytucji Unii nie wykraczały poza granice tego, co odpowiednie i konieczne do realizacji uzasadnionych celów przyświecających danemu uregulowaniu, przy czym jeśli jest możliwy wybór spośród wielu odpowiednich środków, należy wybrać ten najmniej uciążliwy, zaś wynikające z tego niedogodności nie mogą być nadmierne w stosunku do zamierzonych celów (wyrok z dnia 29 lipca 2024 r., Koiviston Auto Helsinki/Komisja, C-697/22 P, EU:C:2024:641, pkt 77).

366 Ocena proporcjonalności środka musi pozostawać w zgodzie z przestrzeganiem zakresu uznania ewentualnie przyznanego instytucjom Unii przy jego przyjmowaniu (zob. wyrok z dnia 8 maja 2019 r., Landeskreditbank Baden-Württemberg/EBC, C-450/17 P, EU:C:2019:372, pkt 53 i przytoczone tam orzecznictwo). Jak wyjaśniono w pkt 192 i 193 powyżej, EBC dysponuje szerokim zakresem uznania. Należy zatem uwzględnić tę okoliczność w ramach badania proporcjonalności zaskarżonej decyzji.

367 W niniejszej sprawie pkt 2.16 zaskarżonej decyzji zawiera ocenę proporcjonalności. Punkt ten precyzuje przede wszystkim cele realizowane przez kontrolę znacznych pakietów akcji, a mianowicie przyczynienie się do ochrony stabilności systemu bankowego poprzez czuwanie nad tym, aby jedynie zdrowe i działające prawidłowo instytucje kredytowe działały w celu ochrony deponentów i ochrony tych instytucji kredytowych przed szkodliwym wpływem wywieranym przez jakiegokolwiek przyszłego większościowego akcjonariusza, który mógłby zakłócić przestrzeganie przepisów. W tym samym punkcie wskazano następnie, że skarżąca nie spełnia kryteriów określonych w § 2c ust. 1b KWG.

368 EBC dodaje ponadto w pkt 2.16 zaskarżonej decyzji, że kwestia, czy inna transakcja może umożliwić osiągnięcie celu planowanego nabycia, to znaczy utrzymanie spółki docelowej w rodzinie Warburg, wykracza poza ramy badanej transakcji.

369 Do skarżącej należy bowiem rozwianie wątpliwości wyrażonych przez EBC w trakcie okresu oceny, w razie potrzeby poprzez zmodyfikowanie planowanej operacji. Bezsporne jest jednak, że skarżąca nie zaproponowała operacji alternatywnej w stosunku do planowanej operacji.

370 EBC odrzuca wreszcie w pkt 2.16 zaskarżonej decyzji jedyną propozycję przedstawioną przez skarżącą w toku postępowania w sprawie oceny. Propozycja ta polegała na tym, że skarżąca miałaby wykonywać swoje prawa głosu w Warburg Gruppe wspólnie z jednym z pełnomocników MWB 1 przez okres jednego roku.

371 EBC uważa jednak, po pierwsze, że BaFin zamierzał utrzymać w mocy powoływanie dwóch pełnomocników odpowiedzialnych za wykonywanie praw głosu MWB 1 w Warburg Gruppe, w tym w następstwie planowanego nabycia. Okoliczność ta stoi zatem na przeszkodzie temu, by skarżąca mogła wykonywać swoje prawa głosu indywidualnie lub wspólnie z pełnomocnikiem w Warburg Gruppe. Po drugie, EBC uważa, że wykonywanie prawa głosu MWB 1 w Warburg Gruppe przez pełnomocników nie jest rozwiązaniem trwałym. Po trzecie, EBC wskazuje, że ma poważne wątpliwości co do niezależności jednego z dwóch pełnomocników z powodów przedstawionych w pkt 2.12 zaskarżonej decyzji.

372 Czyniąc to, EBC uwzględnił propozycję przedstawioną przez skarżącą, ale się jej sprzeciwił, uznając ją za niewłaściwą. Skarżąca nie zdołała zatem rozwiać wątpliwości wyrażonych przez EBC w trakcie okresu na dokonanie oceny poprzez rekonstrukcję planowanej operacji.

373 Skarżąca podnosi jednak, że EBC mógł zezwolić na planowane nabycie, przyjmując następnie odpowiednie środki nadzoru w stosunku do spółki docelowej. Argument ten jest jednak pozbawiony znaczenia.

374 Po pierwsze, skarżąca nie wskazuje żadnego przepisu prawa Unii lub prawa krajowego przewidującego możliwość wydania przez EBC decyzji o udzieleniu zezwolenia pod pewnymi warunkami (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 25 czerwca 2015 r., CO Sociedad de Gestión y Participación i in., C-18/14, EU:C:2015:419, pkt 34, 37, 38, 46).

375 Po drugie, jak podnosi EBC, zezwolenie na planowane nabycie z zastrzeżeniem przyjęcia późniejszych środków ostrożnościowych jest sprzeczne z celami, w szczególności prewencyjnymi, realizowanymi przez kontrolę znacznych pakietów akcji, przypomnianymi w szczególności w pkt 248 powyżej.

376 Wreszcie skarżąca uważa, że zaskarżona decyzja jest nieproporcjonalna, ponieważ EBC zastosował „błędny standard oceny”, uznając, że mogła ona wywierać dominujący wpływ na spółki docelowe.

377 Jednakże, jak wskazano w ramach badania zarzutu czwartego, EBC nie uwzględnił nieprawidłowych okoliczności faktycznych ani też nie popełnił oczywistego błędu w ocenie, stwierdzając, że skarżąca miała przejąć kontrolę nad spółką docelową po zakończeniu planowanego nabycia.

378 Z powyższego wynika, że zarzut siódmy należy oddalić.

379 Ponieważ wszystkie zarzuty podniesione przez skarżącą zostały oddalone, skargę należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

380 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

381 Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy obciążyć ją jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez EBC, zgodnie z jego żądaniem.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) YH pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Europejski Bank Centralny (EBC).

da Silva Passos Półtorak Reine

Pynnä Cassagnabère

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 19 listopada 2025 r.

Podpisy